

Vaandeldrager

Jaargang 37 - augustus 2021 - nummer 137

Buddy Check Afghanistan

80 jaar Regiment

Museumregistratie regimentsverzameling

**Nieuwe naam op het monument:
Aalbert Pieter Voorburgh**

Indië-veteraan Piet Peters

Colofon

Jaargang 37, nummer 137

De Vaandeldrager verschijnt 3 keer per jaar in een oplage van 1.400 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 138

Vrijdag - 19 november 2021

Website:

www.fuseliers.nl

Redactieadres:

Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 ZG Oirschot
T 040 - 2665685
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Hoofdredactie:

Willem Verweij, Kol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Eindredactie:

Luc Vermeulen, Kol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Redactie:

Bataljons- en Regimentscommandant: Lkol der Fus George Dimitriu
S1 en Regimentskapitein: Kap der Fus Linda van Beek
Communicatieadviseur: Janieke Mussche
Bataljons- en regimentsvertegenwoordiger: Melanie Giesen-Schuurmans
Bataljonsfotograaf: Robin Bouwe
Stichting Brigade en Garde: Bgen der Fus b.d. Arie Vermeij
Historische verzameling en Regimentsgeschiedenis: Hans Sonnemans
VOSKNBPI: Nelleke Swinkels - van de Vorst
VOSIBGRPI: Lkol der Fus Arjan Luijten
VVVGFP: Bgen der Fus Roland de Jong
VVOGFP: Kap der Fus Mathijs Creemers
Genootschap: Nelleke Swinkels - van de Vorst
Vriendenkring Westenberg: Adj b.d. Joop de Lange
Algemeen redacteur: Jan van Eck
Richard van de Velde

Fotografie (tenzij anders vermeld):

Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voorpagina:

Boxer-voertuigen op het oefenterrein Marnewaard tijdens de oefening "Urban Fuselier".

Vormgeving & Druk:

G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

ISSN: 2468-7871

© Copyright:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

17 Pantserinfanterie Bataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzichtapparatuur.

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:

www.fuseliers.nl

www.facebook.com/17painfbatGFPI

www.instagram.com/17_painfbat_gfpi

www.youtube.com/17painfbatGFPI

Inhoud

Van de Redactie	2
Van de Regimentscommandant	2
Van de Stichting Brigade en Garde	3
Van de voorzitter	3
Buddy Check Afghanistan	5
Van het projectteam 80 jaar GFPI	5
Regimentsverzameling weer officieel een Geregistreerd Museum	6
In memoriam	7
Vereniging Van Veteranen GFPI	7
Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene	9
"Wetenswaardigheden van onze vereniging in tijden van Corona"	9
Herdenking Arromanches 2021	10
Omgekomen Brigadist betrokken bij beruchte Venlo-incident	11
Even er tussen uit: Vrij zijn!	13
Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene	14
Gedenkboekje van het 4 ^e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene 1946-1950 (vervolg van Vaandeldrager 136)	14
Indië-veteraan Piet Peters (1928) van het 412 ^e Bataljon Garderegiment Prinses Irene	16
Fuseliers toen en nu.....!	19
Bataljonsnieuws	21
A "Tijger" Compagnie	21
Oefening "Basic" Sniper 17A	21
B "Eagle" Compagnie	22
Enhanced Force Protection (eFP) 2021-1: Het Zwarte wapenpeloton in Litouwen	22
C "Beren" Compagnie	25
OVG 2	25
D "Springbok" Compagnie	27
Marnewaard	27
Scout Leader Course. (Fort Benning, Georgia, USA)	28
D 'Springbokken' Compagnie oefent op SOB (Schiotoefening Bergen)	29
Marnewaard	30
Oefening optreden onoverzichtelijk gebied in de Seetaler Alpen	30
Militairen & Muziek: twee-eenheid	31
Deel 3. Op de plaat (s)...Rust!	31
Majoor der Fuseliers van Loonwint bij scriptieverkiezing	32
Jan Kaas op Safari in Normandië	33

De totstandkoming van de Vaandeldrager wordt mede mogelijk gemaakt door het **v-fonds** met middelen uit de Nationale Postcode Loterij en de Bank Giro Loterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom van harte aanbevolen.

Tekst: Kolonel der Fuseliers b.d. Willem Verweij

Het jubileumjaar van ons Regiment

Wanneer deze vaandeldrager op uw deurmat valt zijn de festiviteiten om het 80-jarig bestaan van ons Regiment te vieren reeds voorbij. De hoop die ik aan het begin van het jaar uitsprak dat we deze festiviteiten in een groot en goed gezelschap konden vieren zijn helaas geen realiteit geworden. Toch zijn er door de werkgroep 80 jaar GFPI een aantal zaken georganiseerd. In dit nummer het programma en een kleine impressie van de voorbereidingen. In de volgende Vaandeldrager zal uitgebreid verslag worden gedaan van de viering.

Voor de meesten van u zal het verlof bij het verschijnen van deze Vaandeldrager voorbij zijn. Ik hoop van harte dat u, ondanks allerlei beperkingen, een goed verlof heeft gehad en weer energie en inspiratie heeft om aan de tweede helft van dit jaar te beginnen. Voor ons bataljon zal dat zeker gelden.

Het bataljon gaat door!

Corona houdt Nederland en dus ook het Regiment, nog steeds in haar greep. Maar een pantserinfanterie-eenheid moet door met oefen- en trainingsactiviteiten en daadwer-

kelijke inzet. In dit nummer informatieve artikelen van de compagnieën van het bataljon.

Ons Museum; een geregistreerd Museum

Belangrijk bij het ondersteunen van onze traditiebeleving is onze historische verzameling. Al vele jaren wordt door Hans Sonnemans en zijn vrijwilligers deze verzameling in stand gehouden en verder uitgebreid. Deze verzameling maakt jonge (maar ook de ervaren) regimentsgenoten bekend en vertrouwd met de verschillende perioden uit de geschiedenis van het Regiment. Onze regimentsverzameling is voor de komende vijf jaar weer opgenomen in het museumregister. Hierover in dit nummer meer. In het volgende nummer een artikel over de meest recente aanwinsten van ons museum.

Gebeurtenissen Afghanistan

Tijdens het redactieproces van deze editie zijn de ontwikkelingen in Afghanistan in een stroomversnelling geraakt. Dit kan u of de uwen raken. Daarom op blz. 5 de zgn. 'Buddy Check' met relevant aanwijzingen voor veteranen en hun naasten.

Inleverdatum kopij Vaandeldrager 138

Het is ons voornemen Vaandeldrager 138 tegen de Kerst van 2021 uit te geven. Een aantal bijdragen is reeds binnen (dank hiervoor!) Meer kopij is echter welkom vanaf heden.

De uiterste inleverdatum is 19 november 2021.

De Redactie wenst u veel leesplezier met deze Vaandeldrager!

Van de Regimentscommandant

Tekst: Regimentscommandant Luitenant-Kolonel George Dimitriu

Beste Regimentsgenoten, ik hoop dat het goed met jullie gaat. Wanneer jullie dit lezen is het zomerverlof alweer ruim voorbij. Ik hoop dat jullie ervan hebben kunnen genieten. Dat is overigens wel een uitspraak die ik hier met twijfel neerzet, want op het

moment van schrijven (juli) zien we opeens weer een toename van COVID-besmettingen. Dat is dan ook het laatste wat ik daar nu over wil zeggen, want de afgelopen periode is juist weer een tijd geweest waar we mooie dingen hebben kunnen doen. En die wil ik graag met jullie delen.

De A Compagnie is inmiddels weer compleet nadat een deel van de eenheid op missie is geweest naar Irak met 42BLJ. De missie is succesvol verlopen en de Acie bereidt zich voor op het uitvoeren van de Manoeuvre Functie Opleiding (MFO). En dat is hard nodig om de compagnie weer gevuld te krij-

gen met manschappen. Wat ik mooi vind is dat de pelotons zelf de ruimte krijgen voor de uitvoering. Er is natuurlijk een blauwdruk van de opleiding waar de eisen in staan (Learning Support Package, LSP), maar daar staat niks in over cultuur, omgang en leiderschap. Centraal staat dat we de nieuwe manschappen zien als collega's die we graag wat willen leren, in plaats van de cursist die zich nog maar even moet bewijzen. Maar wat betekent dat dan voor je als kaderlid? De C Compagnie heeft hier vorig jaar ervaring mee opgedaan en ook de A Compagnie gaat hier wat moois van maken.

De B Compagnie is inmiddels terug uit Litouwen. Zeven maanden van huis zonder verlof is niet niks. Ik ben trots op de wijze waarop de Bcie de missie heeft uitgevoerd: er is goed getraind, veel geleerd, maar er was ook ruimte voor balans en saamhorigheid. Het zal, na het welverdiende verlof, wel weer even wennen zijn om weer in het Hollandse ritme te komen. Daar krijgt de compagnie ook de tijd voor, al staat er in november alweer de eerste oefening voor de deur! Tussendoor ook nog 'even' Prinsjesdag, want die voert de Bcie uit dit jaar. Ten tijde van dit schrijven is het

nog onbekend waar dit gaat plaatsvinden: de Grote Kerk of toch weer het Binnenhof. Maar we staan er weer!

De C Compagnie voert momenteel het basis-X jaar uit van de gereedstelling. We hebben kunnen zien dat dit een ambitieus plan is en daarom al wat kleine elementen in het programma bij moeten stellen. Hier wordt in ieder geval serieus getraind! Mannen en vrouwen die in januari bij de compagnie belandden en nu pelotonsacties uitvoeren in oefendorp Marnehuizen. In het najaar traint de compagnie lekker door om eind van 2021 niveau III te certificeren en klaar te zijn voor het niveau IV blok.

Ik heb veel bewondering voor de D Compagnie, want die blijft constant op hoog niveau presteren. Eigenlijk is daar de afgelopen twee jaar geen terugval geweest in niveau, na certificeren op niveau IV in 2019 (Alten Grabow), de missie Afghanistan, traint de eenheid nu weer (of nog steeds) op niveau IV. En het niveau is onverminderd hoog. Ik ben trots op Dirk en zijn team en tegelijkertijd ook blij dat we een uitstekende opvolger voor Dirk hebben gevonden. Vanaf januari zal Henk, onze Kapitein Operatiën, het stokje overnemen.

De Bataljonsstaf ondersteunt de compagnieën bij hun programma, en werkt tegelijkertijd op voor de VJTF (Very high readiness Joint Task Force: de 'NAVO Flitsmacht'). In september trainen we daarom weer in het noorden van het land om te eindigen in Duitsland met de Module E. Een fantastische kans om eens als battlegroup te trainen, met Litouwers, genisten, herstel- en geneeskundige capaciteit. We hebben een uitstekend team dat er klaar voor is.

Wat dat betreft ben ik optimistisch: we zijn relatief gezien goed gevuld als bataljon, de sfeer is goed en er wordt veel getraind. En we hebben in Marnewaard weer eens een bataljonsappèl gehouden! Met een zilveren medaille-uitreiking aan Joris en Björn en het uitzendlint Afghanistan aan de richtvlag van de D Compagnie. Dat betekent overigens niet dat ik geen zorgen heb. Met name de munitievoorziening stelt me niet gerust, er

is amper .50 blank munitie, rook en door de gebrekkige beschikbaarheid van 120MM munitie hebben we onze ambities voor die mortier in de VJTF moeten bijstellen. Verder merk ik dat we veel steun moeten leveren, mensen maar ook voertuigen, om opleidingen draaiende te houden. Noodzakelijk, maar het gaat ten koste van onze eigen training. Tot slot zie ik dat we volgend jaar weer een druk jaarplan tegemoet gaan. Dat is uitdagend, maar hoe behouden we de balans met thuis en zorgen we dat dit niet ten koste gaat van saamhorigheid en cohesie?

Als commandanten praten we daar onderling veel over. Het gaat daarbij om vertrouwen in elkaar, zodat de dingen waarover we ons zorgen maken ook ter sprake komen. Dat geldt voor alle niveaus. Als er vertrouwen is, dan zijn we openhartig naar elkaar en worden ook de moeilijke dingen gezegd, of de zaken die niet goed gaan. Alleen zo zorgen we er samen voor dat we het juiste doen.

De regimentsactiviteiten nemen de komende periode hopelijk weer toe. We hebben alweer een eerste beëdiging en koorduitreiking kunnen uitvoeren in Colijnsplaat. Wat was het weer een mooie happening. Helaas nog zonder veel thuisfront en oud-strijders. Alhoewel... Toen Frans van der Meeren op social media hoorde over deze ceremonie, heeft hij zich gelijk door z'n dochter naar Colijnsplaat laten brengen en was hij prominent aanwezig! Verder staat dit jaar natuurlijk in het teken van 80 jaar Regiment. Helaas geen reünie zoals gehoopt, maar digitaal stilstaan met een mooi overzicht van onze geschiedenis. We kijken samen uit naar de Regimentsactiviteiten die weer 'gewoon' doorgang kunnen vinden, zoals de Regimentsdiners voor officieren en onderofficieren. Tot die tijd koesteren we de mooie kleine momenten, zoals de gewondenlunch (met de grootste opkomst tot nu toe) en de geslaagde crowdfunding voor de hulphond voor oud-Fuselier Michael. Mooi om te zien hoe het Regiment de gelederen sluit als dat nodig is!

Volo et Valeo!

Van de Stichting Brigade en Garde

*Tekst: Arie Vermeij, Brigade-generaal der Fuseliers b.d.
Voorzitter Stichting Brigade en Garde*

Van de voorzitter

GFPI bestaat 80 jaar

Als u deze Vaandeldrager in de brievenbus krijgt, is de door COVID-19 beperkte viering van 80 jaar Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene en ook ons Regiment net achter de rug. Op 27 augustus hebben er alleen herdenkingen met vertegenwoordigers van alle geledingen plaatsgevonden in Oirschot. Op 28 augustus heeft u kunnen genieten van een livestream met een speciaal Calvados moment, waarbij we samen een toast uit hebben gebracht op ons Regiment! Voor deze toast heeft u een flesje in Limburg geproduceerde, Méthode Calvados onder de naam FUSELIER ontvangen.

In samenwerking met Mwórveld Distillery maakt Wijngoed Raar Saint Remi een appelcider van meer dan 18 appelrassen uit Limburgse hoogstamboomgaarden. Deze cider wordt vervolgens gedistilleerd tot Méthode Calvados en minimaal acht maanden gerijpt op nieuwe eiken vaten. Deze smake-lijke en zachte Calvados is vorige jaar door de Regimentsleiding, Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes én uw voorzitter geproefd en goedgekeurd als lijfdrank voor ons Regiment. Voor de productie van de livestream bedanken we uiteraard alle deelnemers die zich hebben laten filmen, maar vooral de organisatie ervan door Janieke Mussche en de overall organisator van de beperkte viering Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Henk Laurens.

Brug bij Hedel

U kent allemaal de geschiedenis van de zware gevechten met vele slachtoffers van de Prinses Irene Brigade bij Hedel. De gemeenteraad heeft dit voorjaar ingestemd met een voorstel om de brug bij Hedel de naam “Prinses Irene Brigade Brug” te geven. De uitvoering zal ergens rond de komende jaarwisseling plaatsvinden. Naast het naambord op de brug, zal er aan beide zijden bij het fiets- en wandelpad een informatiebord over de Prinses Irene Brigade worden geplaatst. Bij de inhoud van dit bord is Richard van de Velde betrokken.

Museum Registratie Succesvol

Afgelopen twee jaar heeft Hans Sonnemans met steun van een aantal andere regimentsgenoten veel energie gestoken in de Museum Registratie van onze Historische Collectie. Ik wil hierbij Hans en diegenen die hem daarbij hebben geholpen van harte feliciteren met het resultaat! Ons museum is weer officieel geregistreerd. Meer hierover vindt u elders in dit nummer.

Succesvolle Crowdfunding voor een hulphond

Ons Steunfonds Prinses Irene en het Noothoven van Goor Fonds dat oorspronkelijk is ontstaan op basis van CADI-winsten tijdens de training van de Koninklijke Brigade

Prinses Irene in de periode 1941 – 1944 in Engeland. Het steunfonds was initieel bedoeld om de studie te bekostigen van kinderen van de tijdens de Tweede Wereldoorlog omgekomen mannen van de Irene Brigade. Maar dat is inmiddels niet meer aan de orde; overigens wordt nog wel een aantal weduwen van de Irene Brigade ondersteund. Mocht een veteraan van GFPI (dus ook jonge veteranen) financieel vastlopen en nergens anders meer terecht kunnen (bij gemeente of andere overheidsinstanties), is het mogelijk om i.o.m. met een Nulde-lijns-helper van de VVVGFI een verzoek voor een steundonatie of een lening in te dienen bij het bestuur van het Steunfonds. Verdere informatie hierover is te vinden op onze website www.fuseliers.nl.

Inmiddels was er zo'n verzoek binnengekomen voor steun bij het verkrijgen van een hulphond voor een van onze Fuseliers met PTSS. Het bedrag dat de crowdfunding heeft opgeleverd, is voldoende om de initiële kosten van de hulphond te betalen en dekt ook een deel van de maandelijks kosten van de hond af. De organisatie hiervan wordt uitgevoerd door het Steunfonds, dat ook de steun voor de maandelijke kosten zal overnemen, nadat de opbrengst van de crowdfunding is verbruikt. Ik dank u allen dat u aan mijn oproep om deze Fuselier niet in de kou te laten staan, en onze kameraadschap te tonen, in grote getalen gehoor heeft gegeven! Leve de kameraadschap van ons Regiment! Volo et Valeo!

Nog meer over Kameraadschap

Dit is hetgeen we missen tijdens de coronacrisis; niet even bijpraten op een reünie of borrel.

Zelfs als bestuur kunnen we niet fysiek vergaderen en digitaal vergaderen kan wel, maar blijft behelpen. We zijn gelukkig wel een beetje gerustgesteld, omdat de meeste van onze oudere veteranen inmiddels tegen COVID-19 zijn gevaccineerd. Maar pas toch goed op u zelf en laten we ook op elkaar passen in deze coronatijd en ook onze oudere (kwetsbare) veteranen steunen met een kaartje, appje, mailtje, telefoontje of ander teken van medeleven.

De Maasbrug bij Hedel (Bron: Beeldbank Rijkswaterstaat)

Buddy Check Afghanistan

De recente gebeurtenissen in Afghanistan kunnen veel herinneringen en emoties oproepen bij onze veteranen. Daarom ook de oproep vanuit ons regiment; spreek met elkaar, steun elkaar en vang elkaar op waar nodig!

Acute hulp nodig? Bel 088 334 00 00 Dit nummer van @veteranenloket is 24/7 bereikbaar. Ook als relatie van een veteraan kan je hier terecht.

Van het projectteam 80 jaar GFPI

Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Henk Laurens, projectofficier viering 80-jarig bestaan.

Nadat uiteindelijk het besluit was gevallen dat er vanwege de Coronapandemie geen groot feest op de kazerne zou gaan plaatsvinden, is het projectteam aan de slag gegaan om de viering van het 80-jarig bestaan van ons regiment gestalte te geven in een digitale vorm. Communicatieadviseur Janieke Mussche had hierover al ideeën en die zijn verder uitgewerkt. Contacten met externe organisatie en bedrijven werden gelegd en gelukkig was er voldoende steun vanuit defensie om de financiering rond te krijgen.

Toen begon het echte werk dat zonder de grote inbreng en betrokkenheid van Janieke en regimentskapitein Linda van Beek niet tot het gewenste resultaat had kunnen leiden. Scripts werden geschreven, vooronderzoek werd gedaan, afspraken werden gemaakt en vele kilometers zijn gereden om interviewers en filmploegen te begeleiden naar onze oud-strijders, veteranen en DIG-dragers. Ook de diverse filmopnames op de kazerne werden door het team in goede banen geleid. Zelfs kwamen collega's even terug in de vakantieperiode om te helpen met het vullen van de flesjes Calvados die verzonden zijn om toch samen op afstand te toosten op ons regiment.

Graag bedanken we via deze weg iedereen die een bijdrage heeft geleverd aan het realiseren van deze digitale ode aan ons regiment en viering van ons 80 jarig bestaan. We hopen dat u genoten heeft van dat wat aan u is gepresenteerd.

Regimentsverzameling weer officieel een Geregistreerd Museum

“Een museum is een permanente instelling, niet gericht op het behalen van winst, toegankelijk voor publiek, die ten dienste staat van de samenleving en haar ontwikkeling. Een museum verwerft, behoudt, onderzoekt, presenteert, documenteert en geeft bekendheid aan de materiële en immateriële getuigenissen van de mens en zijn omgeving, voor doeleinden van studie, educatie en genoegen.”

Deze algemene, wellicht gecompliceerde, definitie gaat zeker op voor de Regimentsverzameling.

Om meerdere redenen is het belangrijk voor onze verzameling om als Geregistreerd Museum te boek te staan. Een registratie geldt voor vijf jaar en dan moet een museum weer op nieuw aantonen (herijken) dat het aan alle criteria voldoet. Enige tijd geleden werd de Regimentsverzameling gevraagd om de registratie te vernieuwen.

Dit is een bijzonder pittige inspanning. Buiten het feit dat de verzameling op orde moet zijn (en dat is deze al jaren) moet ook worden voldaan aan allerlei administratieve processen, procedures en voorwaarden.

Hans Sonnemans, onze conservator en inmiddels registratie-specialist, heeft deze inspanning weer tot een goed einde gebracht. Samen met zijn vrijwilligers Harrie Dijkhuizen en Hans van Schaik en met de hulp van Harold Jacobs en Henk Laurens konden zij in een recordtijd de registratie tot stand brengen.

Heren, dank namens het Regiment!

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, de Indiëbataljons van het Garderegiment Prinses Irene en van overig delen van ons regiment. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Mogen zij rusten in vrede!

De heer/Mevrouw	Datum overlijden	Plaats overlijden
VOSKNBPI		
Mevr. P. Maalsen-Martinius	16 april	Rijswijk
Mevr. I. van der Meeren-de Maertelaere	29 april	Bergen op Zoom
Dhr. W.A. de Leur	25 juni	Wassenaar
3de Bataljon GRPI		
Dhr. G. Windmeijer	6 maart 2021	Driehuis
Dhr. G.L.M. Walraven	30 maart 2021	Maasbree
Dhr. J.A.A. van Opstal	11 juni 2021	Antiqua Fuerteventura
5de Bataljon GRPI		
Dhr. C.G. Noorloos	29 juni 2021	Zoetermeer
Dhr. J. Janse	29 januari 2021	Leeuwarden
Dhr. L.H. Potjes	9 maart 2021	Ursem
6de Bataljon GRPI		
Dhr. G.C. Entes	4 juli 2021	Alkmaar
7de Bataljon GRPI		
Dhr. H. Koster	20 mei 2021	Kamerik
Dhr. A.C.A. Eppenhof	28 april 2021	Tilburg
Dhr. J.F. Eisses	17 juli 2021	Haren

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigade-generaal Roland de Jong, adres via secretariaat.
Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: VVVGFPi@fuseliers.nl
Penningmeester/ledenadministratie: Corné Brands, Bijsterveldenlaan 72, 5045 ZV Tilburg. Tel: 06-40727265. E-mail: brandsacm@tele2.nl
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene
Voor meer informatie: www.fuseliers.nl

*Tekst: Brigade-generaal der Fuseliers Roland de Jong
Voorzitter Vereniging Van Veteranen GFPI*

Het is half juli als ik mezelf aanzet om deze column voor de Vaandeldrager te schrijven. De regen komt met bakken uit de lucht en Limburg dreigt op bepaalde plaatsen te verdrinken. De zoveelste COVID-variant grijpt om zich heen, waardoor een aantal versoepelingen weer zijn teruggedraaid en mensen bezorgd zijn over het doorgaan van hun vakantie. Ook de heugelijke viering van het 80-jarig bestaan van ons Regiment is zodanig afgeschaald dat het slechts in kleine kring kan worden gevierd. Dat is dan weer

wel digitaal te zien op zaterdag 28 augustus, maar ik ben nog nooit echt blij geworden van een digitaal feestje. Onze jaarlijkse reünie van de VVVGFPi die aan de 80-jarige viering was gekoppeld, is daarmee ook automatisch komen te vervallen. Kortom, het is geen vrolijke periode.... Toch zie ik ook weer wat lichtpuntjes als voorzitter van deze leuke vereniging. Zo hebben we onlangs sinds lange tijd als bestuur weer fysiek bij elkaar gezeten en hebben we plannen voor de toekomst gesmeed. Daarover verderop meer. Nu

maar hopen dat de steeds verder toenemende vaccinatiegraad ertoe zal leiden dat COVID binnenkort niet meer is dan één van de vele virussen en dat we weer lekker kunnen samenkomen en invulling kunnen geven aan onze plannen.

Toertocht en algemene ledenvergadering

Tijdens onze bestuursvergadering hebben wij besloten om nog wat terughoudend te zijn met het organiseren van reünies voor bepaalde eenheden. Waar mogelijk zullen we deze doorschuiven naar volgend jaar. We hebben wel besloten om de fiets- en motortoertocht op 24 september op de agenda te laten staan. Aangezien dit in de frisse buitenlucht is, heb ik er wel een voorzichtig vertrouwen in dat deze happening door zal kunnen gaan. Voordat we de spieren (of de gashendels) die dag hun werk laten doen, starten we met onze (wettelijk verplichte) Algemene Ledenvergadering die vorig jaar vanwege COVID geen doorgang kon vinden. Zoals gewoonlijk zullen we de ALV snel en pijnloos laten verlopen, maar er zijn toch een paar interessante thema's die we aan de leden willen voorleggen. Allereerst moeten wij natuurlijk verantwoording aan jullie afleggen ten aanzien van het door ons gevoerde (financiële) beleid van de afgelopen 2 jaar. Verder willen wij kort ingaan op hoe wij om zullen gaan met de Wet Bestuur en Toezicht Rechtspersonen die per 1 juni 2021 is ingegaan en leidt tot een verplichte aanpassing van de statuten en huishoudelijk reglement en een noodzakelijke update hiervan. Ook zullen we jullie een voorstel voorleggen om jaarlijks een bepaald percentage van de lopende rekening te doneren aan het Steunfonds. Genoeg reden dus om aanwezig te zijn bij onze ALV.

Herdenking nationaal Indië monument en reünie parade-eenheid

Op 4 september zal de jaarlijkse herdenking bij het Nationaal Indië Monument in Roermond plaatsvinden. Net als afgelopen jaar zal het ook dit jaar een sobere herdenking zijn, waarbij publiek niet in grote getalen aanwezig kan zijn. Namens de VOSIB zal de heer W.J. Eilander een krans leggen. Zoals gezegd willen wij de reünies die voor dit jaar stonden gepland, zoveel mogelijk doorschuiven naar 2022. Het is echter ons streven om de reünie van de Parade-eenheid op zaterdag 27 november in Bronbeek gewoon door te laten gaan. Als dat gaat lukken dan zal het toch een andere reünie worden dan anders. Ons bestuurslid Nicole Hooft heeft namelijk na lang wikken en wegen besloten haar bestuursfunctie neer te leggen. Zoals bekend is Nicole lange tijd penningmeester geweest van onze vereniging, een functie die reeds eerder is overgenomen door Corné Brands. Maar Nicole was ook (samen met Arjan) de vertegenwoordiger namens de VOSIB in het bestuur en de drijvende kracht achter de reünie van de Parade-eenheid. Een bingo, toch één van de hoogtepunten tijdens de reünie, zonder Nicole is eigenlijk niet denkbaar, maar we zullen er aan moeten wennen. Als de ALV instemt, zal Benjamin Hoeberichts haar taken ten aanzien van de VOSIB overnemen. Hij volgt inmiddels de cursus 'Bingo voor gevorderden'. Ook op deze plaats wil ik namens het voltallige bestuur en haar leden, zeker de VOSIB, Nicole hartelijk danken voor haar inzet en veel succes wensen met weer andere uitdagingen in haar leven.

Presentje voor de leden (deel 2)

Recentelijk hebben alle betalende leden van onze vereniging, na eerder een reep chocolade te hebben gekregen, een prachtige veteranenspeld op het huisadres ontvangen. Dit om te benadrukken waar wij als vereniging voor staan: Verbondenheid & Saamhorigheid. COVID heeft in dat kader de laatste tijd een hoop roet in het eten gegoooid, maar wij laten ons

daar niet door uit het veld slaan. Met de speld, een idee en ontwerp van onze Regimentsvrijwilligster Mel, wilden we onze Verbondenheid & Saamhorigheid tastbaar maken. Gezien de hoeveelheid positieve reacties die wij hebben ontvangen, was dit een schot in de roos. De speld wordt overigens ook in onze webshop te koop aangeboden. De winst uit de verkoop komt ten goede aan het Steunfonds.

Actie 'kaart voor een oud-strijder'

Omdat ook dit jaar de Nationale Veteranendag geen doorgang kon vinden, is door een aantal mensen en instanties een oproep gedaan aan scholen om kaarten met 'Bedankt Veteraan' aan te leveren voor oud-strijders. Dit leidde ertoe dat via het Veteraneninstituut meer dan 500 kaarten in Oirschot landden, welke door ons weer zijn doorgestuurd naar onze oud-strijders van de VOSKNBPI en de VOSIB. De teksten op de kaartjes deden onze mensen goed en het bijgaande voorbeeld spreekt voor zich!

Een icoon verlaat ons bestuur

Het was Genmaj KLu b.d. Rudi Hemmes – samen met zijn (helaas inmiddels overleden) penningmeester VOSKNBPI Adjudant-onderofficier b.d. Henk van Beers die aan de wieg heeft gestaan van de oprichting van onze vereniging in 2003. Zij waren het die "ons jongeren" pushten om zich vroegtijdig te verenigen, aangezien zij de ervaring hadden dat dit achteraf buitengewoon moeizaam zou verlopen. Na de samenvoeging van alle regimentsveteranenverenigingen in 2010 trad Rudi als lid VOSKNBPI toe tot ons bestuur.

Afgelopen mei bereikte ons het bericht dat Rudi was gevallen en in het ziekenhuis was opgenomen. Hij bleek enkele ribben te hebben gebroken en zijn herstel zou enige tijd in beslag gaan nemen. Via een revalidatiecentrum kwam Rudi

eind mei gelukkig weer thuis bij zijn Madeleine en knapte stukje bij beetje op. Voor het eerst sinds jaren moest Rudi een koorduitreiking (Colijnsplaat) aan zich voorbij laten gaan en vierde hij zijn 98e verjaardag op 20 juni j.l. Uiteraard met een mooie bos bloemen en een glaasje Calvados. In juli ontving het bestuur het bericht dat Rudi vanwege zijn fysieke gesteldheid had besloten om niet meer deel te nemen als lid VOSKNBPI aan onze bestuursvergaderingen en dat zijn functie wordt overgenomen door Mevr. Nelleke Swinkels. Onze dank is groot voor zijn inspanningen voor alle veteranen van ons Regiment, onze vereniging in het algemeen en ons als bestuur in het bijzonder. Wij hopen op een goed herstel en dat we nog lang in contact kunnen blijven. Nog mooier als we samen zo nu en dan nog een glaasje Calvados van het merk "Fuselier" (dat in de maak is) kunnen drinken!

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor b.d. R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage

Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres: VOSKNBPI@Fuseliers.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857. Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

Bankrekening (IBAN): NL89 RABO 0334 2067 15 t.n.v. Vereniging Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Website: www.fuseliers.nl en www.prinsesirenebrigade.nl

“Wetenswaardigheden van onze vereniging in tijden van Corona”

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene"

Langzaam maar zeker gaat het land weer van het slot. De avondklok opgeheven, we kunnen weer naar het restaurant en het terras en al heel veel mensen zijn ingeënt. Het zal niet lang meer duren voordat we ook weer regimentsactiviteiten kunnen bijwonen.

Op 27 augustus wordt de 80ste verjaardag van ons Regiment gevierd. Nog zeer beperkt vanwege de Coronamaatregelen, maar via diverse kanalen zal er een online programma te volgen zijn.

Ik weet uit betrouwbare bron dat ook HKH Prinses Irene u zal toespreken.

Ook ik zelf zal dat online doen want op dit moment ben ik nog aan het revalideren, na een lelijke val een paar maanden geleden. Dat weerhoudt me er van om naar Oirschot af te reizen. Gelukkig gaat het nu weer wat beter en kan ik dankzij de goede zorgen van Madeleine en met behulp van een rollator in huis weer bewegen.

Verdrietige gebeurtenissen

De maand april was een verdrietige maand. Een van onze actieve leden, Karel Zwart, verloor op 16 april zijn lieve Nell. En helaas is Karel zelf getroffen door de ziekte van Alzheimer en verblijft voortaan in een verzorgingshuis in Den Haag. Henk Laurens zocht hem op en heeft hem met een mooi boeket bloemen een hart onder de riem gestoken.

Op 29 april overleed Isabel van der Meeren, echtgenote van onze secretaris Frans. Hoewel zij al geruime tijd een zwakke gezondheid had, kwam haar heengaan toch onverwacht.

Brigade-generaal b.d. Arie Vermeij en Nelleke hebben de uitvaart en crematie bijgewoond en Isabel, namens ons allen, de laatste eer bewezen.

D-Day in Normandië

Ook dit jaar konden we niet naar Normandië afreizen voor de jaarlijkse D-Day herdenking. Gelukkig heeft Majoor Sven van der Haas, die op dit moment in Parijs studeert, de honneurs waargenomen. Hij heeft er een mooi artikel over geschreven dat u elders in deze Vaandeldrager kunt lezen.

Onze bestuursleden en de nog actieve leden kregen op 6 juni een lieve kaart van Henk en Nelleke met een foto van de herdenking in Normandië in 2014. Helaas zijn een aantal van onze maatjes nu niet meer onder ons.

Koorduitreiking Colijnsplaat

Op donderdag 3 juni was er een beëdiging en koorduitreiking in Colijnsplaat. We konden het volgen via internet. Onze secretaris Frans van der Meeren, op vakantie in de buurt, was er bij.

Lieve veteranen,

De foto op de voorkant is gemaakt in Pont Audemer in juni 2014.

We waren toen samen onderweg om 70 jaar bevrijding te gedenken.

Een aantal van onze vrienden is al niet meer onder ons, dat maakt deze foto ook zo speciaal!

Jammer genoeg is het ook dit jaar niet mogelijk om naar Normandië af te reizen, in verband met de Corona maatregelen, maar namens jullie allen wordt er toch op 6 juni een krans gelegd in Arromanches.

En we gaan er voor om volgend jaar weer met een delegatie aanwezig te kunnen zijn. Ons past nog steeds grote dank voor jullie inspanningen voor de vrede en onze vrijheid!

Een lieve groet voor jullie allen,

Henk en Nelleke

Ik blijf aan u denken en wens u een mooie zomer!
Blijf gezond en houd de moed er in!

Herdenking Arromanches 2021

Het is stipt 11.00 uur op 6 juni wanneer de klokken in Arromanches luiden en de ceremonie ter nagedachtenis van de gevallen in Normandië begint.

Voor het tweede jaar op rij is de ceremonie in Arromanches ingetogen en beperkt. De coronapandemie heeft Europa in zijn greep gehouden het afgelopen jaar, de gevolgen zijn voelbaar in alle vormen van het leven zoals we het voorheen kenden. Ook de autoriteiten in Frankrijk en Arromanches hebben de nodige maatregelen genomen waardoor de ceremonie niet in zijn gebruikelijke vorm kon doorgaan.

Toen de vraag kwam, namens de Regimentscommandant, of ik de vertegenwoordiger van het Regiment wou zijn in Arromanches, twijfelde ik geen moment. Natuurlijk moet er iemand van het Regiment bij de herdenking zijn. De huidige maatregelen (ten tijde van schrijven) maken het complex en ingewikkeld om militaire aanwezigheid vanuit Nederland

Tekst: Majoor der Fuseliers Sven van der Haas

in Frankrijk te hebben. Gezien het feit dat ik momenteel studeer aan de Ecole de Guerre in Parijs (Franse variant van de Hogere Defensie Vorming), én een trots Fuselier ben, was ik de aangewezen kandidaat.

Samen met de Nederlandse ambassadeur voor Frankrijk en de defensieattaché zijn we naar Arromanches gegaan om namens Nederland en het Regiment de ceremonie bij te wonen.

Maj Sven van der Haas legde op 6 juni een krans namens het regiment in Arromanches

Het is 11.06 uur, de Nederlandse ambassadeur, Zijne Excellentie Pieter de Gooijer, haalt in zijn speech de Prinses Irene Brigade aan en vertelt hoe deze eenheid zich vanuit Frankrijk een weg heeft gebaand tot in Nederland.

Een van de speeches wordt (toevallig) kortstondig onderbroken door de "Patriouille de France"

(Franse gevechtsvliegtuigen die in formatie vlogen als eerbetoon), hetgeen de woorden alleen maar meer kracht bijzette. Na het leggen van de kransen werd het "Au Mort" (Franse versie van de Last Post) gespeeld, gevolgd door de minuut stilte en aansluitend de volksliederen. Altijd een emotioneel moment vind ik...

Indrukwekkend om te zien is dat er toch wat publiek staat en dat in alle respect aanschouwt en mee herdenkt. Het publiek bestond dit jaar grotendeels uit lokale inwoners van Arromanches. Deze herdenking leeft echt onder de lokale bevolking ter plaatse, getuige de aanwezigen.

Na de ceremonie had ik de gelegenheid om meerdere mensen uit het dorp te kunnen spreken, waaronder de burgemeester, allen gaven aan uit te kijken naar de ceremonie van de Nederlanders. Natuurlijk konden ze ook niet wachten om te zien hoe de traditie zich voortzet en de koorden nat gemaakt worden op het strand in Normandië. Hopelijk kan dit volgend jaar weer, net zoals we al jaren lang mochten doen.

Voor mij was het een enorme eer om dit te mogen doen, ik hoop dat de oud-strijders en alle Fuseliers zich vertegenwoordigd voelden.

Omgekomen Brigadist betrokken bij beruchte Venlo-incident

Tekst: Richard van de Velde

Zoals jullie in mijn artikel van Vaandeldrager 136 hebben kunnen lezen, wordt de plaquette op het Regimentsmonument in Oirschot binnenkort zo goed als zeker vervangen. Het ligt in de bedoeling om alle leden van de Brigade die vanaf de stichtingsdatum 11 januari 1941 in het VK, Suriname en Nederlands-Indië zijn omgekomen, aan de officiële namenlijst en op het monument toe te voegen.

Eén van die nieuwe namen is Aalbert Pieter Voorburgh. Zijn Rotterdamse vader (geb. 1890) had exact dezelfde namen en trouwde in 1914 in Birmingham met de joodse Edith Whetstone Jones Cohen (geb. 1894). Wellicht zijn ze speciaal of tijdens een familiebezoek naar Rotterdam teruggegaan, omdat Aalbert Pieter (roepnaam Pieter) daar op 20 mei 1917 werd geboren. Meteen daarna keerden zij weer terug naar Engeland.

In 1926 was het gezin woonachtig in Voorburg. In die periode hockte Pieter bij het Haagse HJC en zat daar op het Nederlandsch Lyceum. Het gezin vertrok in 1934 weer naar het Engelse Hanley Castle in Worcester.

Voor de oorlog woonde Pieter weer in Wassenaar in de Hoekwaterstraat. Op 9 november 1939 was hij betrokken bij het beruchte Venlo-incident. De Engelse Secret Intelligence Service (SIS) wilde eind jaren dertig van de vorige eeuw in contact komen met tegenstanders van Hitler in de top van het Duitse militaire apparaat.

De Britse geheime agenten hadden Duitse officieren ontmoet in Venlo, die hen vertelden dat zij een aanslag op Hitler voorbereiden. De volgende ontmoeting was geregeld door

Duitse RSHA- en SD-agenten (resp. Reichssicherheitshauptamt en Sicherheitsdienst), onder wie Walter Schellenberg, die zich voordeden als in Nederland verblijvende Duitse politieke vluchtelingen. Hun bedoeling was het vergaren van informatie over de Britse geheime diensten en het verstrekken van valse informatie aan hen.

De SIS had de agenten, kapitein Sigismund Payne-Best en majoor Richard Stevens, op de zaak gezet. Zij ontmoetten in Nederland drie officieren, waaronder Walter Schellenberg (schuilnaam "Major Schaemmle"). Hij zei dat het Duitse OKW (Oberkommando der Wehrmacht) zich bezorgd maakte om de grote verliezen tijdens de Duitse veldtocht in Polen en van plan was om Hitler te arresteren en zijn bewind omver te werpen.

Payne-Best legde contact met dr. Solms, in werkelijkheid Johannes Travaglio, kapitein bij de afdeling Abwehr van de Luftwaffe. Dr. Solms stelde Payne-Best een ontmoeting met een Duitse generaal in het vooruitzicht. Payne-Best betrok Stevens in zijn opdracht en de chef van de Nederlandse Inlichtingendienst GS III stelde Luitenant Dirk Klop beschikbaar. Dit drietal regelde enkele voorbereidende gesprekken met vermeende hogere Duitse militairen. Hierna werd Hitler op de hoogte gebracht van het Spiel en hij besefte meteen dat hij deze zaak goed kon gebruiken tegen Nederland, want intussen had hij Fall Gelb voor de aanval op Nederland in gang gezet. Daarom werd een ontmoeting tussen Stevens, Payne-Best en Klop met Duitse militairen bij café Backus, net buiten Venlo aan de Duitse grens, in scène gezet.

Cafe Backus in de jaren dertig. Bron: Historie Venlo

Op 8 november 1939 vond in München een mislukte aanval op Hitler plaats. De ontmoeting vond de volgende middag aan de Venlose grens plaats. Stevens, Payne-Best en Klop vertrouwden het niet en hadden zich daarom met een pistool gewapend. Ook was Klop die morgen nog gewaarschuwd voor mogelijk vals spel van Duitse zijde. Toen het drietal met chauffeur Jan Lemmens rond vier uur die middag in een grote Ford Lincoln Zephyr bij café Backus arriveerde, werden zij daar door hun Duitse contactpersoon Schellenberg opgewacht. Meteen daarna kwam een Duitse overvalwagen aanrazen. Een paar SS'ers zaten schietend op de motorkap, anderen stonden op de treeplank. Payne-Best en Stevens kregen de tijd niet hun pistool te trekken; Klop wel, maar hij werd in het hoofd en de schouderslagader getroffen. Luttele minuten later hadden de Duitsers zich met de vier gekidnapten teruggetrokken in het douanekantoorje aan de Duitse kant van de grens. De zwaargewonde Klop werd naar het Evangelische ziekenhuis in Düsseldorf vervoerd, waar hij enkele minuten na binnenkomst overleed op de operatietafel, zonder bij kennis te zijn geweest. Payne-Best, Stevens en Lemmens werden voor de eerste ondervraging naar het Gestapo-hoofdkwartier in Düsseldorf gebracht. Stevens had bij zijn gevangenneming een lijst van Britse agenten bij zich. Met deze informatie kon de Gestapo meer Britse agenten in bezette gebieden arresteren, onder meer in het Tsjechische deel van Tsjecho-Slowakije en het pas geannexeerde Sudetenland. Zij verkreeg bovendien informatie over de organisatie van de SIS.

Lemmens werd in oktober 1940 vrijgelaten.

Payne-Best en Stevens werden in de Duitse kampen Sachsenhausen en Dachau gescheiden van elkaar gevangen gezet, maar overleefden beiden de oorlog.

Vanwege de betrokkenheid van een Nederlandse officier bij deze gebeurtenis had Nederland in de ogen van Duitsland zijn neutraliteit geschonden. Vandaar dat Hitler in het memorandum dat het Duitse Ministerie van Buitenlandse Zaken in de ochtend van 10 mei 1940 bekend zou maken, het Venlo-Incident gebruikte als rechtvaardiging voor de Duitse inval in Nederland, België en Luxemburg.

Bron: Wikipedia en Historie Venlo

Uit verschillende passages uit "Vooroorlogse spionage in en vanuit Nederland" blijkt dat Pieter Voorburgh als adminis-

trateur van Payne-Best en Stevens betrokken was bij deze kwestie.

Toen de oorlog op 10 mei 1940 uitbrak, evacueerde de Britse SIS zoveel mogelijk "bedreigde" personen met wie ze contact hadden, zodat Pieter op deze wijze al op 14 mei in het Verenigd Koninkrijk arriveerde.

Met registratienummer 2453 kwam hij op 1 november 1940 voor eerste oefening 'onder de wapenen'. In februari 1941 werd hij gedetacheerd bij de RAF voor opleiding tot piloot, enkele maanden later werd hij ontheven van detachering bij de RAF en ging over naar het Detachement London. In oktober 1941 werd Pieter overgeplaatst naar de Prinses Irene Brigade voor een officiersopleiding.

Hij werd in Kamp Wrottesley Park in Wolverhampton enige malen genoemd als begenadigde hockeyspeler en stond steeds in het eerste elftal. Hij speelde verschillende interlands.

Pieter was van februari tot juli 1942 op de O.C.T.U. (Officer Cadet Training Unit) te Sandhurst. Na afloop van deze cursus werd hij benoemd en aangesteld tot reserve Tweede-luitenant (MB 17-07-42 1e Afd. No.9) en ging over naar het 11e Bataljon van de PIB. Na in december 1942 nog een MT-cursus en in januari 1943 een Street-fighting cursus te hebben gevolgd, werd hij overgeplaatst naar de Brigade Headquarters. In oktober 1943 volgde hij nog een Security cursus en werd toen overgeplaatst naar Gevechtsgroep I. In mei 1944 deed Pieter nog een cursus Battle school in Attlebridge en ging op 8 augustus 1944 als commandant 3e peloton tirailleurs van GGI met de Brigade in Normandië aan land. Al vrij snel na aankomst in Frankrijk werd hij uit zijn functie ontheven en bij de Aanvullingscompagnie geplaatst.

Eind november 1944 werd hij overgeplaatst naar de staf B.N.S. (Binnenlandse Strijdkrachten) te Brussel. Vier maanden later ging hij over naar

de 11e Pionier Groep, om vervolgens in april en juni 1945 Kaderscholen te volgen in resp. Breda en Hooghalen.

Op 4 augustus 1945 kwam hij terecht bij de staf van de Centraal Bureau Militaire Opleiding (CBMO) in Houthalen, waar nieuwe rekruten werden getraind.

Bron: NIMH

Aalbert Pieter Voorburgh (bron foto: Robin Mulder)

Op 7 augustus 1945 kwam Pieter, komende vanuit Rotterdam, in de buurt van Ermelo-Nijkerk-Elburg met zijn auto in botsing met een Canadese legerauto. Zijn moeder schreef op een inlichtingenformulier van de Oorlogsgravenstichting: "ongeluk door dronken soldaten". Pieter overleed vrijwel onmiddellijk en werd vervolgens door diverse Canadese eenheden naar het 1e Canadese General Hospitaal in Nijmegen vervoerd. Op 9 augustus 1945 werd hij daar op het terrein van het ziekenhuis begraven. Omdat Pieter

tweetalig was, is het aannemelijk dat hij als een liaisonofficier was gedetacheerd bij het 1ste Canadese leger. Dat zou ook verklaren dat hij als gewonde in een Canadees hospitaal terecht kwam.

Zijn moeder, Mrs. Edith Voorburgh-Cohen, schreef op 12 maart 1949 een brief aan baron Van Wijnbergen, waarin ze hem bedankte voor alle moeite die hij had gedaan om haar 'son, lieutenant A.P. Voorburgh of the Princess Irene Brigade', begraven te krijgen op het kerkhof te Wassenaar. Aalbert lag hier begraven op het oorlogskerkhof 'Het Lange Duin' aan de Schouwweg te Wassenaar van 1949 tot 1982. In dat laatste jaar werd deze begraafplaats geruimd, maar aan de overkant van de weg kwam een herdenkingsmonument met o.a. de namen van degenen die er begraven hebben gelegen. Hierop staat ook Aalbert Pieter Voorburgh vermeld. Aan de achterzijde van dit monument is de urn van Soldaat van Oranje, Eric Hazelhoff Roelfzema, geplaatst.

Aalbert is vervolgens herbegraven op het militaire ereveld De Grebbeberg in Rhenen. Hier ligt hij begraven op rij 12, grafnr. 23.

Met dank aan o.a. Robin Mulder en Kees Nijsingh

Bron foto graf: OGS

Even er tussen uit: Vrij zijn!

Tekst: Frans van der Meeren, secretaris VOSKNBPI

Vanaf maart 2020 tot begin juni 2021 was het niet de allerbeste tijd om ergens heen te gaan. Restaurants gesloten en geen evenementen, we moesten ons houden aan een aantal maatregelen die vanuit Den Haag tot ons kwamen.

Niet meer dan zoveel personen bij elkaar, afstand houden en regelmatig je handen ontsmetten. Geen geknuffel, geen vakantie of een weekendje weg. Corona beheerste de gehele wereld. Een virus, wat afkomstig was vanuit China, werd er beweerd, zorgde voor veel doden, ernstige zieken en werkloosheid. Winkels moesten sluiten en veel werk moest thuis gebeuren. Avondklok werd ingesteld, dat betekende dat je op een afgesproken tijd niet meer buiten mocht zijn. Al deze maatregelen werden genomen om besmettingen tegen te gaan. De ene variant na de andere volgde elkaar op en weer werden er nieuwe maatregelen genomen.

Voor mij niet vreemd...

Toch kwam dat mij allemaal niet vreemd over. Ik realiseerde mij dat in de periode van 1940 – 1945 er ook een aantal maatregelen tot ons kwamen die ons tegen de borst stuitten. Onze vrijheid werd ons ontnomen, radio's moesten worden ingeleverd, spertijd werd ingevoerd. Telefoons, bij gewone burgers, waren er nog niet, dus een praatje maken met je beste vriend of vriendin, tijdens spertijd, was er niet bij. PC en internet moest nog worden uitgevonden, dus vroeg naar bed was een gewoonte.

Demonstreren, tegen de genomen maatregelen werden niet gestraft met een boete van 98 euro, maar met de kogel. Dat gebeurde niet door een onbekend virus, maar door zogenaamde medemensen. Ik zal hierover niet verder uitwijden, maar mijn gedachten gingen toch even terug naar die jaren, distributie, hongervinter, vrijheid.

Korte vakantie in het Zeeuwse land en koorduitreiking in Colijnsplaat

Toch werd mij plotseling iets, de eerste dagen van juni, in de schoot geworpen.

Op een minicamping in Vrouwenpolder, waar mijn dochter en schoonzoon vaak verblijven, kwam voor enkele dagen een chalet vrij van 31 mei tot 3 juni. Zij belde mij daarover en ik heb daar enkele prachtige en geweldige dagen mogen beleven. Jammer dat mijn echtgenote Isabel, overleden 29 april jl. in de leeftijd van 94 jaar, dit niet meer mee kon maken.

Enkele dagen uit de beslommeringen van het dagelijkse leven. We hebben het mooie Zeeuwse land doorkruist, weliswaar in de rolstoel, maar wat heb ik genoten.

“Ik voelde de vrijheid”

Ik voelde de vrijheid, weg waren de jaren van zorgdragen voor mijn echtgenote en als hoogtepunt, van deze dagen, een beëdiging en koorduitreiking in Colijnsplaat op donderdag 3 juni waar ik aanwezig mocht zijn. Wat kun je genieten van hele kleine dingen en van je vrijheid!

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Organisatie: VVVGFP. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda,
Tel. 06-19299644. e-mail: VOSGRPI@Fuseliers.nl
DB VOSIB (in ruste): H. (Harry) Vleeming, (voorzitter) Hamersestraat 33A², 6931 EV Westervoort,
Tel. 026-3118271.
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. VVVGFP

Gedenkboekje van het 4^e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene 1946-1950 (vervolg van Vaandeldrager 136)

Tekst: Theo Masselink

Noot van de redacteur: de navolgende tekst is onveranderd en integraal overgenomen van het originele document.

Om een wat duidelijker beeld te scheppen hoe groot de spanning bij de infanteristen tijdens de politioele acties kan zijn wil ik een verhaal van 'n infanterist laten volgen. Het verhaal heeft zich afgespeeld tijdens de eerste politioele actie en heeft de naam:

VOURDOOP IN PLAMONGAN.

Nog maar 18 dagen na ontschepping in Semarang werd ons bataljon ingezet om een aantal plaatsen te gaan bezetten in voor onze begrippen vijandelijk gebied. 21 juli 1947 was de dag dat ons bataljon werd ingezet tijdens de 1^e pol. actie.

We gaan naar voren. Als 'n elektrische schok gaat het door het bataljon. Gisteren al zijn we verhuisd van de Djoernatan kazerne naar de rand van de stad Semarang. Nu is het dan zover. Dagenlang al hebben wij verhalen gehoord van de mannen van de T-Brigade, welke ook in Semarang waren gelegerd en als eersten de stad en naaste omgeving hadden bezet. Verrassende verhalen over snelle overvallen en hele Tentara Nasional Indonesia (TNI) kazernes welke zij onder de voet gelopen hebben. Nu gaan wij dan ook zoiets doen. De spanning begint merkbaar te worden. Waar zouden we heen gaan en hoe zal het zijn? "Bloedje link", of.....zal er geen centje pijn zijn?

Tegen de middag komen er 'n aantal trucks om ons weg te brengen naar een punt ergens in niemandsland. Haastig wordt er nog gerangschikt aan uitrusting. Vluchtige inspectie of al het noodzakelijke wel aanwezig is. Niemand denkt echter dat wij in onze tropen ervaringsarme onschuld niet het allernoodzakelijke hebben meegenomen. De klamboe! Maar de orders luiden nu eenmaal: 'Geen klamboes en bedden'. Na een stoffige rit komen we op onze plaats van bestemming. 't Geheel bestaat uit twee bruggen over eenzelfde aantal modderige kali's, (riviertjes) met daaromheen wat kamponghutten gegroepeerd. Een aantal pisangbomen en de onvermijdelijke klapperbomen dienen als decor. Vlot

wordt van de KNIL compagnie (het voormalige Nederlands Indisch Leger) afscheid genomen. Twee dagen geleden zijn ze hier gekomen omdat de bruggen van belang zijn voor de opmars naar het Oosten. Nu zitten wij er en moeten blijven ten koste van alles. Aan de hopen vuil en alles is te zien dat de streek in niemandsland ligt. Het is er stil en het wordt nog stiller als de vrachtwagens met de afgeloste KNIL- soldaten zijn weggereden. Vanuit de ver naar voren geschoven luisterposten kun je goed de TNI stellingen zien. Een levensgrote bunker midden op de weg. Soms bewegen er wat kleine figuurtjes. Dat is alles wat er aan levende wezens te zien is.

Als de nacht valt wordt het zo mogelijk nog stiller. Alleen het enerverende zoemen van de muskieten en af en toe de roep van een tokkèh verbreken de stilte. De muskieten zijn 'n bezoeking. Ze zijn onvermoeibaar rusteloos en alomtegenwoordig. Ook de vuurvliegen schijnen te weten dat hier baroes (nieuwelingen) zitten. Bij het voorste peloton klinkt ineens 'n schot. 't Lijkt 'n startschot, zo plotseling breekt daar vooraan het vuur aan alle kanten los. Iedereen is direct klaar wakker. Geruisloos worden de alarmposten bezet. Door geschreeuw en gekrijs stelt de TNI de sterkte van onze zenuwen op de proef. Na enige tijd verflauwt het schieten.

Dan is er weer de stilte, die je langzaam probeert te wurgen. Na 'n poosje komt uit het duister een figuur naar voren. Een paar korte woorden fluisterend gewisseld en dan verdwijnt de man weer in de duisternis. Het blijkt dat het achterste peloton de aflossing der posten zoekt. Om hun een richting te geven zal 'n lichtkogel worden afgevuurd. Als er in de loop van de nacht nog enkele worden afgeschoten, weten we, dat de patrouille nog steeds niet thuis is. Tegen het licht worden gaan de luisterposten, die tijdens de nacht op de hoofdposten waren teruggetrokken in linie weer naar hun posities. Het is nog steeds stil in de omgeving. Plots ratelen twee vuurstoten door de stilte. Een van de brenschutters heeft 'n sluipschutter in een klapperboom

gezien, maar gelukkig blijkt het een samenstel van takken te zijn. Toch verhogen al deze kleinigheden de spanning.

Wanneer de zon begint te klimmen wordt het warmer. De vermiste patrouille komt opdagen. Ze hadden de gehele nacht net even buiten de post gelegen in de veronderstelling verdwaald te zijn. Zeer verstandig hadden zij ter plaatse het daglicht afgewacht en zo de weg weer teruggevonden. Ook komt nu een bericht van het voorste peloton dat zij de eerste dode tegenstander hebben gevonden. In de loop van de dag gaan we de omgeving van de opstelling eens grondig verkennen. Er worden hier en daar wat verbeteringen in het verdedigingssysteem aangebracht. Eindelijk valt de avond en..... naar tropengewoonte de nacht er pal bovenop. Met spanning wachten we op een herhaling van de afgelopen nacht. Dan ineens horen we achter de TNI linie een eigenaardig geraas. Duidelijk is het rijden van een trein te onderscheiden. Dat blijft zo de gehele nacht doorgaan. Wat doen ze eigenlijk? Voeren zijn nu troepen aan, of af. Even na middernacht beginnen in de verte trommels te dreunen. Het heeft veel weg van het geluid zoals je wel eens in de film hoort. Een film over negers of Indianen op het oorlogspad.

De wachtposten gaan allerlei schimmen zien. Met de grootste inspanning wordt de vuurdiscipline gehandhaafd. Toch schijnt het dat alles rustig zal verlopen. De eerste tekenen van de aanbreekende dag is al te zien. We beginnen langzaam de beklemming van ons af te schudden. De voorbereiding van de bezetting van de luisterposten breekt de spanning wat. Boem!!!! Er wordt van vlakbij met mortieren geschoten. Na de eerste klap volgen er meer. Luitenant Janssen-Smid komt van achteren aanrennen met het kompas al in de hand. We zullen trachten met behulp van de kompasstand de richting van het stuk te bepalen. De bij het achterste peloton opgestelde eigen mortieren die zich reeds klaar maakten voor vertrek in verband met de doorstoot worden snel weer in stelling gebracht. Na een paar minuten vliegen de eerste granaten er al uit. De TNI raakt intussen ingeschoten. De inslagen komen steeds dichterbij. Zonder voorafgaande geluiden slaat plotseling een granaat midden tussen ons in. We stuiven naar binnen. Kijken nog even om en zien luitenant Janssen-Smid langzaam achterover slaan. Direct rennen we weer naar buiten. Als we weer bij de luit komen slikt hij nog even en dan.....dood....

Inmiddels arriveren de gewaarschuwde hospitaal soldaten. De luit wordt met de fouragewagen welke net was gearriveerd afgevoerd. Na het noodlotschot is het rustig. Je voelt de TNI naderbij sluipen. Toch is er evenals in de nacht niets te zien. Eindelijk arriveren dan de verwachte stoottroepen. Onmiddellijk ontspannen zich de zenuwen. Zwijgend en zonder veel omhaal gaan de ervaren stoottroepen tot de aanval over. Op nog geen dertig meter voor onze stelling valt een van hen neer, getroffen door 'n sniperschot vanuit een boom. Onze hospikken ontfermen zich over de gewonde stoottroeper. Behoedzaam zien we de rest in de rimboe verdwijnen. Het gaat blijkbaar niet erg vlot vooraan. Er wordt hevig geschoten. De mortieren gaan meedoen en even later gieren de artillerie granaten over ons heen.

Even later komen twee jagers enkele bommen in de bunker gooien. Na een half uur is de tegenstand gebroken en gaat alles nu snel in zijn werk. Bij de aankomst van de stoottroepen was onze rol uitgespeeld en waren we alleen maar toeschouwers. Er valt dan, of je wil of niet, heel wat te zien trouwens. Het beeld van een leger in opmars. De gehele

dag is het een af en aanrijden van trucks en materiaal. De genietroepen hebben achter de eerste troepen alle versperringen opgeruimd. Wij gaan ons gereedmaken voor de terugmars. Het wordt toch nog avond voordat wij thuiskomen. We vinden het vreemd dat alles daar zijn gewone gang gaat. Stil zoekt iedereen zijn plek op als we in de kazerne arriveren. Er is nog post gekomen, maar we zijn te vermoeid om het nog in te zien. We zijn doodop. Lichamelijk vermoeid en dat wreekt zich nog als wij een paar dagen later de plaats Goeboeg moeten bezetten.

26 Juli 1947 kwam er een truck het kazerneterrein oprijden met in de laadbak het stoffelijk overschot van Luitenant Janssen-Smid. Hij was de derde van ons Bataljon die sneuvelde. Het was tijdens een mortier aanval te Plamongan gebeurd, het stoffelijk overschot is met de fouragewagen, die juist was aangekomen, naar Semarang vervoerd. Kort hierna kreeg de Staf Comp. opdracht hun spullen in te pakken want zouden de post Mrang overnemen. Als je het achteraf alles overziet waren wij slecht toegerust op onze taak in Indië, de geweren van het merk Lee-Enfield uit de 2e Wereldoorlog en de Stengun waar ik 3 jaar lang dagelijks het veld mee werd ingestuurd was maar een goedkoop stukje schiettuig waar je niet altijd op kon vertrouwen, als je zo'n apparaat mee nam op de motorfiets dan kwamen de patronen zodanig in het magazijn te liggen dat het wapen zijn dienst weigerde als het gebruikt moest worden en het gebeurde ook dat het magazijn er tijdens het rijden uit viel.

Indië-veteraan Piet Peters (1928) van het 412e Bataljon Garderegiment Prinses Irene

Tekst Jan van Eck

Begin augustus 1945 dwingen twee atoombommen op Nagasaki en Hiroshima Japan tot capitulatie, dat vanaf 1942 Indonesië heeft bezet. Hiermee komt een einde aan de oorlog in Azië en daarmee officieel ook aan de Tweede Wereldoorlog voor iedereen. Voor de Nederlandse regering is dit het begin tot herstel van 'Orde en Vrede' in 'Ons Indië'.

India-veteraan Piet Peters
(foto auteur)

Dit blijkt echter een lange - en uiteindelijk verloren - strijd te worden nadat Soekarno twee dagen na Japans capitulatie de Onafhankelijkheid van Indonesië uitroept. In de periode 1945 tot de soevereiniteits-overdracht op 27 december 1949 stuurt Nederland ruim 120.000 troepen, veelal dienstplichtigen, naar Indonesië. Onder hen 5 Bataljons van het Regiment Prinses Irene, in totaal ± 4000 troepen. Eén van hen is de thans 93-jarige Indië-veteraan Piet Peters, lichte 48-3 uit het Gelderse dorp Doornenburg (Over-Betuwe).

Indië-veteraan Piet Peters

Daar waar Rijn en Waal in de uithoek van de Over-Betuwe zich splitsen, staat het imposante uit de Middeleeuwen daterende kasteel "De Doornenburg". In de schaduw daarvan woont Indië-veteraan Piet Peters. Piet is geboren en getogen Doornenburger en is zijn hele leven zijn geboortegrond trouw gebleven. Hij is een trouwe lezer van het regimentsorgaan de 'Vaandeldrager'. En hoewel de ouderdomskaaltjes ook aan Piet niet zijn voorbijgegaan, zit hij monter tegenover mij aan tafel. En vertelt nuchter, zonder ophef of overdrijving, graag over zijn periode in het v/m Nederlands-Indië, waaraan hij mooie maar ook minder mooie herinneringen bewaart. Zijn rijk gevulde fotoalbum ondersteunt de herinneringen. Zijn vrouw Dinie voorziet ons intussen van koffie.

Het Middeleeuwse
Kasteel "De Doornenburg"
(foto auteur)

Na de 7 klassen op de dorpschool te hebben doorlopen, gaat Piet met zijn 13 jaar aan de slag in de fruitteelt. Zoals veel van zijn plaatselijke leeftijdgenoten in die tijd. De fruitteelt is een grote bedrijfstak in de Over-Betuwe. "In de 'bongerd' was het hele jaar door werk", zegt Piet, "in de winter snoeien, voorjaar spuiten, in zomer & najaar de 'grote pluk', en met de oogst met kar en paard naar markt en veiling". Tot zijn 20ste heeft Piet in de boomgaard gewerkt, totdat in maart 1948 de oproep voor militaire dienstplicht in de bus valt.

Het Actiegebied van het 412e Bataljon op West-Java (Uit: Beekman en Schuil, School-Atlas der Geheele Aarde, W.J. Thieme, Zutphen, 1927)

Onder de wapenen

Piet wordt 3 maart 1948 (lichting 48-3) opgeroepen in de Saksen Weimarkazerne in Arnhem. Hier worden evenals in de Menno van Coehoornkazerne ook in Arnhem, de vijf bataljons van het Garderegiment Prinses Irene opgeleid om naar Nederlands-Indië te worden uitgezonden. Met als opdracht "Orde en Vrede" brengen en handhaven. Piet wordt ingedeeld bij het 412e Bataljon Infanterie (wordt later het 6e) Regiment Prinses Irene, dat kort daarna op 1 juni 1948 wordt benoemd tot Garderegiment. Bataljonscommandant is Lkol. J.A.G. de Leeuw. In Arnhem krijgen de jonge rekruten de militaire training en opleiding, zoals kennis en onderhoud van wapens, krijgstuft, exercitie, enz. "En er was ook een officier van het Koninklijk Nederlands Indische Leger (KNIL)", zo vertelt Piet, "die ons voorbereidde op het leven in Indonesië. Hij bracht ons kennis bij over taal, klimaat, voeding en tropenkleding", zo herinnert hij zich. "Ook veertien dagen schietoefeningen op de Harskamp, was onderdeel van de opleiding. 's Avonds kregen we daar afleiding door het vertonen van films". Met dit alles groeide ook de onderlinge kameraadschap die in Nederlands-Indië nog sterker zou worden.

Met S.S. 'Waterman' het zeegat uit

Op 3 september begint het inschepingsverlof. Met een propvolle plunjezak op de nek gaat het met bus en trein

De Poentjak in recenter tijden (afb. Wikipedia)

huiswaarts. Door vrouwenhanden wordt de standaarduitrusting gemerkt met was-nummers. Na terugkomst van verlof wacht het vertrek naar Indië. Op 17 september gaat het vanaf de Harskamp, waar het bataljon de laatste dagen doorbrengt, met legerwagens naar Ede-Wageningen. Daar staat de trein al klaar voor vertrek naar Rotterdam. Aangekomen in de haven staan enkele duizenden familieleden en bekenden al op de kade te wachten om een laatste groet te brengen aan 'onze jongens'. Een militaire kapel zorgt voor een ontspannen sfeertje. Na de laatste sirene wordt het Wilhelmus als afscheidsgroet gespeeld, waarna om 17.00 u. S.S. 'Waterman' door motorboten langzaam van de kade wordt losgetrokken. De achterblijvers op de kade worden steeds kleiner, totdat deze geheel aan het oog zijn onttrokken. De grote reis van het 412e Bataljon GRPI met ± 800 man aan boord is begonnen.

Met het herstellen en aanleggen van wegen en bruggen wordt de burgerbevolking geholpen

Piet vertelt: "Tijdens de vier weken durende reis werden we aan boord beziggehouden met wapenonderhoud, les in de Maleisische taal, krijgstuft, militaire rangen, enz. Aan boord kregen we ook ons tropenuniform. Maar ook corveediensten als aardappelen pitten, schoonmaken van ruimten, enz. behoorden tot het dagelijkse patroon. Het eten en drinken aan boord was prima", zo zegt hij. Via de Middellandse Zee, Suez Kanaal, Rode Zee en Indische Oceaan vaart de 'Waterman' naar West-Java. Bij het passeren van de evenaar is geen witte streep op zee zichtbaar zoals vooraf was verteld. Wel verschijnt Neptunus in vol ornaat

en wordt het een flink feest aan boord, inclusief uitreiking van het 'Neptunus-diploma'.

Naar de Poentjak

Op 10 oktober wordt afgemeerd in de haven van Tandjong Priok bij Batavia. Hier wordt het bataljon opgesplitst: de 3e en 4e compagnie stappen over in legerwagens en vertrekken via Meester Cornelis richting Buitenzorg. "In de omgeving daarvan werden we geplaatst in Tjililitan", vertelt Piet. "Hier kregen we volop gelegenheid om te acclimatiseren. Zo maakten we onder meer een trip naar het eiland Edam in de Javazee ten noorden van Batavia".

Op patrouille door rijstvelden, sawa's en...modder

Het bataljon krijgt West Java toegewezen als actiegebied. Eind oktober verhuist de hele groep met een gammel boemeltreintje vanaf Batavia naar Krawang. Door de overige Irenemannen is daar in een rijstpellerij ruimte voor de 3e cie. gemaakt. Het verblijf hier duurt tot 21 november. Het is een periode van intensieve aanvullende gevechtstraining en wacht- & patrouillelopen. Eind november wordt het bataljon 'uitgesmeerd' over West-Java. Het 3de peloton van de 3e compagnie waarvan Piet deel uitmaakt wordt gelegerd in Tjandjoer, kort daarna gevolgd door een verblijf hoog tegen de Poentjak. "Daar op de top van de Poentjak moesten we een trui over onze tropenblouse aantrekken, zo koud was het daar", herinnert Piet zich. In dit gebied ligt een bataljon Jagers van de '7 December' divisie, waar de Irenemannen bij worden ingedeeld. Hier wordt kennisgemaakt met het leven in praktijk op een buitenpost.

Voedseldropping vanuit de overvliegende Dakota

De oude schrijfwijze van Poentjak is Puncak en betekent top. Het is een bekende, maar in die tijd een beruchte en gevaarlijke pas in een hooggelegen gebied op Java tussen Bogo en Bandung. "Altijd moet er rekening worden gehouden met sluipschutters en mijnen", weet Piet te vertellen. Tot half december 1948 betreft de compagnie diverse posten op West-Java en wordt er in kleine dorpjes gebivakkeerd. "Onze taak bestaat uit dag en nacht wacht- en patrouillelopen, bewaking van de konvooien, wegen en bruggen herstellen", vertelt Piet. "Tijdens wacht- (met 4 man) en patrouillelopen (met 10 tot 20 man), moest je altijd alert zijn. De vijand loerde immers overal". De patrouilles die door rijstvelden en sawa's gaan, staan o.l.v. een sergeant van het KNIL. Elke keer wordt een andere route gelopen om zo doende onvoorspelbaar te blijven. De voedselvoorziening vindt plaats via droppings vanuit een Dakota, omdat landen er onmogelijk is vanwege de drassige ondergrond. Maar de kostbare parachutes en containers moeten echter wel per vrachtwagen worden opgehaald. "Dan gebeurde het nogal eens", zegt Piet, "dat we vastliepen in de modder".

Tweede Politie Actie (19-12-1948/05-01-1949)

Op zondag 19 december komt het bericht dat de Tweede Politie Actie, operatie Kraai, is begonnen. Piets 3e Peloton vertrekt samen met het 1ste naar Pankalan. Daar moet de meest zuidelijke sector van het compagniesvak - dat een totale oppervlakte van 400 vierkante km. beslaat - worden bewaakt. Het wordt een onrustige en spannende tijd: overal vijand rondom. Kerstmis 1948 is bloedheet, de stemming stil en gedrukt. Al enige weken komt er geen bericht meer uit Holland. De eerder afgesproken en vastgelegde demarcatielijn wordt meerdere malen door beide partijen overschreden. Ook de eerste maanden van 1949 blijven zeer onrustig en worden vele acties uitgevoerd. Piet is inmiddels bevorderd tot Soldaat 1ste klas. Op enig moment

Met de truc vastgelopen in de modder

verschijnt tot Piets grote verrassing zijn eveneens dienstplichtige buurjongen uit Doornenburg, Theo Hoogveld, in het kamp. "Kom je me even opzoeken?", vraagt Piet, "Nee", zegt Theo, "ik word je maatje hier". Vanaf dat moment trekken ze samen op.

In hinderlaag

"Op één van de vele patrouilletochten", vertelt Piet, "in de omgeving van Pankalan komt de fouragewagen in een sterke vijandelijke groep terecht. Al bij het eerste vijandelijke vuur met automatische wapens springt de bewaking van de auto. Twee kameraden van ons peloton sneuvelen: de

Piet Peters (re) met zijn vriend en buurjongen Theo Hoogveld (†)

soldaten Ahaus en Windmeyer". Het ongeval vond plaats op 3 maart 1949. Beiden worden - door onder meer Piet begeleidt - vervoerd naar Batavia en daar begraven op het Ereveld Menteng Poeloeh. Een tragisch voorval met grote impact op het peloton en de gehele compagnie.

Repatriëring

Op 27 december 1949 wordt de soevereiniteitsoverdracht getekend, maar het zal nog even duren vooraleer van repatriëring sprake is. De spanning stijgt in deze periode, want het blijft onrustig. Dan komt het bericht waarop al zolang is gewacht: het 412e zal op 31 mei 1950 met het grote Amerikaanse troepentransportschip "J.H. Mac Rae" huiswaarts keren. Op de bewuste dag staat het bataljon op de 'Lloyd kade' in Batavia aangetreden. Ieder in zijn eigen gedachten verzonken, met dierbare maar ook droevige herinneringen. "We zijn met zo'n 1500 man aan boord", vertelt Piet, "ook een groot aantal militairen van het KNIL met hun gezinnen die tijdens de actie Nederland trouw zijn gebleven".

Het bataljon telt 13 gesneuvelde kameraden. Allen hebben hun laatste rustplaats gekregen op Menteng Poeloeh. "Daar hebben we kort vóór ons vertrek met een laatste groet afscheid van hen genomen", zegt Piet.

Op 26 juni wordt afgemeerd in Rotterdam. Na een laatste appèl worden de jongens met een autobus op diverse plaatsen thuisgebracht. Als Piet in Doornenburg is afgezet ziet zijn familie hem met de plunjezak op zijn rug al van verre aankomen. Hij moet namelijk te voet nog over een karrespoor van 150 meter door 'het veld', alvorens de dierbaren te kunnen begroeten. En opnieuw is er muziek. Nu van de plaatselijke fanfare. "En een groot feest volgt", zegt Piet.

Aan de teruggekeerde militairen wordt de mogelijkheid geboden om in Nijmegen een omscholing te volgen. Die kans grijpt Piet. Hij wordt metselaar en werkt de rest van zijn arbeidzame leven in de bouw. Dat hij het ambacht 'onder de knie' heeft gekregen, blijkt onder meer uit het fraaie huis dat hij zelf heeft gebouwd aan - wat met een toepasselijke naam - het Kasteelsepad heet. In 1959 trouwt hij met

Op het Ereveld Menteng Poeloeh in Batavia, bij het afscheid van de twee gesneuvelde makkers M.Ahaus en J.Windmeyer

streekgenootje Dinie van den Brink en betrekken ze samen het nieuwe huis. Daar stichtten zij hun gezin dat wordt gezegend met vijf kinderen. Met name na zijn pensioen heeft Piet zich jarenlang ingezet als vrijwilliger voor de samenleving. In 2000 is hij voor al dat werk Koninklijk Onderscheiden en benoemd tot Lid in de Orde van Oranje-Nassau.

Reünies en Herdenkingen

Vele malen heeft Piet samen met zijn Dinie reünies en herdenkingen bijgewoond. "Dat was altijd gezellig", zegt Dinie. "Ook als er dienstkameraden van Piet hier bij ons thuis kwamen". "Die zijn er helaas niet veel meer...", zegt Piet, voor zich uit starend.

We wensen Piet en Dinie nog een mooie verdere levensavond in de schaduw van een van Nederlands mooiste kastelen: 'De Doornenburg'

Foto's: Uit het album van Piet Peters, tenzij anders vermeld.

Bron: 2 maal interview met Piet Peters te Doornenburg; Literatuur: 'Van Arnhem tot De Poentjak Herinneringen aan het 412e Bataljon Garderegiment Prinses Irene Nederland-Indonesië'. 1951

Fuseliers toen en nu.....!

Tekst: Melanie Giesen-Schuurmans

In deze rubriek wil ik graag iemand aan het woord laten die een verleden heeft bij het Regiment en nu lid is van de VVGFI. Hoe gaat het nu met deze persoon? Wat doet hij/zij tegenwoordig en wat is zijn/haar band met het Regiment?

Dit keer is het de beurt aan: **Esen Eralp**

Wie ben je?:

Mijn naam is Esen Eralp en ben getrouwd met Ali Maarif en woonachtig in Tilburg. We zijn al 21 jaar samen en hebben samen twee prachtige kinderen: dochter Sahra 13 en zoon Zidan 8. Mijn hobby's zijn lezen en ik ben echt een voetbalmoeder die alle zaterdagen langs de kant staat te juichen. Ik heb thuis drie fanatieke voetballers.

Wat is je band met het Regiment?

Mijn ouders wisten niet dat ik had gesolliciteerd naar een baan bij de Landmacht. Ik weet nog dat ik ze dat op een op vrijdag vertelde en op de maandagochtend zou vertrekken vanuit het noorden van het land naar Brabant.

Ik ben in 1997 opgekomen in Oirschot. Na mijn AMO ben ik naar Ede gegaan voor de verbindings-/communicatie-opleiding. Na alles afgerond te hebben ben ik geplaatst in Oirschot binnen de bataljonsstaf (Stafcompagnie) van het 17e. Ik heb toen samen gewerkt met Sergeant Belloni, Machella Lin en Wim Dolfing. Geweldige tijd! Vooral met Dolfinger. Zo noemden wij Wim altijd.

In 1998/99 ben ik uitgezonden geweest naar Bosnië met SFOR-5, Sectie 2/3. Veel OPS diensten gedraaid. Dat was een heel bijzondere tijd! Na deze uitzending ben ik gestart bij de Sectie 2 als shelterchauffeur. Hierna ben ik ook nog mee geweest met SFOR-13.

In 2004 heb ik de dienst verlaten en ben verder gaan kijken in de burgermaatschappij. Het was in het begin heel erg lastig om mijn draai te vinden, een hele verandering en ik miste de teamspirit van defensie enorm. Ik kon gelijk als teamleider bij een beveiligingsbedrijf aan de slag. Het was een pittige functie maar na de geboorte van mijn dochter heb ik ontslag genomen en heb gesolliciteerd bij een zorgverzekeraar (personeelszaken waar ik nu nog steeds werk).

Wat zijn je leukste herinnering aan je tijd bij het 17e?

Mijn leukste herinneringen zijn ook de grappigste momenten. Een band opbouwen met je collega's. Oefeningen, uitzendingen etc.; alles eigenlijk. Soms zag je het even niet zitten, soms huilde je maar er was altijd iemand om je heen die je een schouderklopje gaf en je moed inpraatte. Daarom mis ik ook het teamverband. Het is geen ik, maar wij. Dat mis ik nog steeds. Dat wij-gevoel.

Grappige momenten:

- Fuselier Onder: we waren in Duitsland op oefening. Onder was twee maanden getrouwd en hij was zijn trouwring kwijt. "Kom Es, je moet mij even helpen om mijn trouwring te zoeken" Ik kijk om mij heen en overal bomen, we zaten midden in het bos!!! "Oke, waar moeten wij beginnen."
- Samen met Melanie Schuurmans munitiewacht lopen (twaalf uur). Ze moeten niet twee meiden bij elkaar zetten. We waren na acht uur echt niet meer scherp en schrokken van ons eigen schaduw in het donker (we hadden volgens mij nog gericht op onze schaduw)
- Samen met je man wacht lopen. Conclusie: vier uur gekibbeld en ruzie gemaakt. Ze vonden het wel grappig om ons samen bij elkaar te zetten.
- Muziek luisteren en samen met de liedjes mee zingen/blèren, Frank Hendriks vroeg: Es, wie zingt dit? Ik: (naam weet ik even niet meer). Frank: zullen wij het dan daar bij laten...

Vertel eens iets over je VVVGFPi-Lidmaatschap.

Volgens mij ben ik vanaf het begin van de VVVGFPi lid geworden. Ik weet het eigenlijk niet meer. Ik ben lid geworden zodat ik op hoogte blijf van mijn oud-collega's. Je blijft op de hoogte van alle ontwikkelingen. Ik heb nog steeds met sommige oud-collega's contact.

Mocht je nieuwsgierig geworden zijn naar wat de VVVGFPi inhoudt, voor wie dit bedoeld is en hoe je eventueel lid zou kunnen worden, kijk dan voor meer informatie op:

www.fuseliers.nl/verenigingen/vvvgfpi

A “Tijger” Compagnie

Oefening “Basic” Sniper 17A

Tekst: Snijpergroep Alfa Compagnie

In week 23 heeft de snijpergroep van de A ‘Tijger’ Compagnie een eigen oefening uitgevoerd. De doelstelling van deze oefening was het verhogen van het niveau 1 en 2 optreden binnen de snijpergroep alsmede de zelfstandigheid op ploegcommandantenniveau. Dit is ontzettend belangrijk want een snijpergroep is van groot belang voor een gemotoriseerde eenheid. Het zijn namelijk de oren en ogen. Daarom is het belangrijk dat een sniper adviezen kan geven en beslissingen kan nemen. Hoewel we normaal gesproken met voertuigen opereren, bestond deze oefening uit voetwerk. Voetwerk is een gedegen basis voor het bereden gedeelte van hun optreden. Het is een combinatie van bereden en te voet, waarbij bereden voor de gemotoriseerde sniper de hoofdmoot moet zijn. Wel is het voetwerk belangrijk, je kunt tenslotte met een draaiende motor niet dicht op de vijand komen. Een aantal onderwerpen zijn aan bod gekomen; observatie, ‘stalking’, camouflage, navigeren, infiltratie, het ‘coördinated shot’ (gelijktijdig met meerdere schutters een doelwit uitschakelen) en commandovoering.

Na uitgifte door de groepscommandant Snijpergroep van de opdracht zijn alle ploegcommandanten aan de slag gegaan. Zij hebben zelfstandig de analyse van de opdracht uitgewerkt en deze omgezet in een w5h (wie, wat, waar, wanneer, waarom & hoe) bevel. Ondertussen zijn alle ploegleden zelfstandig begonnen met de voorbereiding van de routes voor de infiltratie, in orde maken van hun kit en alle logistieke voorbereidingen benodigd voor de opdracht.

De hoofdopdracht van de ploegen was het verzamelen van informatie over de gesitueerde vijand op een locatie en mogelijk uitschakelen van een HVT (high value target) in de omgeving van Breda-Dongen-Oosterhout. Voordat de inser-

tie per aanvalsboot in samenwerking met de Genie werd uitgevoerd, kregen de snipers een ‘Quickie’ voor een tussengelegen aanvalsdoel. Dit kwam als een verassing en de ploegcommandanten moesten hierdoor snel schakelen en flexibel zijn. De snipers zijn uiteindelijk op het eerste drop-off-point afgezet. Hier hebben zij de eerste vijandelijke locatie voor een aantal uren onder waarneming gehouden en voldoende intell vergaard. Eén snijperploeg werd hierbij helaas onderkend, door het nemen van veel risico, omdat het terrein behoorlijk lastig was om voldoende zicht te krijgen op de vijand. De andere ploegen hadden inmiddels genoeg informatie om de opdracht voort te zetten. Op advies van de ploegcommandanten heeft de groepscommandant besloten om verder te gaan infiltreren richting de tweede vijandelijke locatie. De geniebootploeg heeft de ploegen opgepikt op het afgesproken rendez-vous punt. Tijdens het invallen van de duisternis kwamen de aanvalsbotten aan op het groepsverspreidingspunt. Na een korte ‘huddle’ van de ploegcommandanten verdwenen de ploegen als sneeuw voor de zon in de omringende bospercelen. Zij gingen op zoek naar locaties voor de observatieposten. De vijand was inmiddels op de vermoedelijke locatie sterk aanwezig. Hierdoor werd het voor de ploegen niet makkelijker. De vijand was taakbewust en behoorlijk gedisciplineerd in hun routine. Eén ploeg had een hele lastige locatie waardoor zij een hoog risico namen. Dit risico resulteerde wel in veel extra informatie om het ‘coördinated shot’ uit te kunnen brengen de volgende ochtend. Ze wisten zelfs dat een aantal strijders keihard snurkten in het boshutje. De HVT was ook aanwezig. Via de communicatiemiddelen werd alle info tussen de ploegen gedeeld. Hierdoor kwam er een plan hoe het ‘coördinated shot’ uit te voeren. Ze hadden namelijk de analyse omtrent deze informatie erop losgelaten.

In de ochtend om 09.00 uur werden de HVT en zijn consorten onder vuur genomen. De HVT werd meteen uitgeschakeld. Wel gaf de vijand veel druk met vuur richting de vermoedelijke locaties van de ploegen. De ploegcommandanten besloten hierop los te laten en te exfiltreren richting het rendez-vous punt.

Bij het afbreken raakte een sniper gewond. Deze werd door de CLS'er (combat life saver) van dienst behandeld en

afvoergereed gemaakt voor een medische evacuatie door de lucht. Hiermee kwam het scenario ten einde.

In de middag is er een korte evaluatiesessie gedaan met alle ploegleden. Aansluitend werd er afgesloten met een heerlijke BBQ.

Aan de hand van deze oefening zijn er een aantal leerpunten uitgekomen waarin de snipergroep zich kan verbeteren dan wel bestendigen.

B "Eagle" Compagnie

Enhanced Force Protection (eFP) 2021-I: Het Zware wapenpeloton in Litouwen

Tekst: Eerste Luitenant Mitch, pelotonscommandant eenheid 6, Bravo Compagnie

Inleiding

Door dit stuk hoop ik de lezers een goed beeld te geven hoe het zware wapenpeloton van de Bravo Compagnie heeft getraind en zich heeft ontwikkeld buiten de grote internationale oefeningen. De oefenterreinen in Litouwen lenen zich namelijk niet zo goed voor het anti-tank optreden of voor bereden optreden met de CDI 280. Dit komt omdat er weinig goed begaanbare wegen door het oefenterrein lopen waarover de CDI kan verplaatsen en de schootsafstanden voor het inzetten van de SPIKE zijn ook niet voldoende. Echter, wij zijn nog steeds infanteristen en er zijn gelukkig genoeg andere taken die we kunnen trainen in het bos of in de oorden. Hieronder staan de drie taken beschreven waar wij gedurende onze zes maanden in Litouwen de focus op hebben gelegd.

60mm mortier op pelotonsniveau

De mortier hadden we al een geruime tijd in de wapenkamer liggen, maar zonder de opleiding en kennis konden we deze niet met scherpe granaten inzetten. Dus lag hij voornamelijk stof te vangen in de wapenkamer. Hij werd niet vaak meegenomen op oefening en er werd eigenlijk nauwelijks aandacht besteed aan het tactisch gebruiken van de 60mm mortier. Voorafgaand aan de uitzending naar Litouwen werden eindelijk de schutters opgeleid op de 60mm mortier en wisten we hoe deze ingezet kon gaan worden. Tijdens het opwerktraject namen we het wapensysteem natuurlijk wel mee tijdens Field Training Exercises (FTX) en de reden hiervoor was om te ervaren hoe we het wapensysteem tactisch in konden zetten en wat daarbij allemaal komt kijken. Het vereist namelijk wel wat planning vooraf om alle granaten bij het stuk te krijgen en hoe dit wordt verdeeld binnen het peloton.

Tijdens de eerste oefening in Kazla-Ruda, kreeg het peloton een sector aangewezen om de verdediging in te voeren. Het doel was om met een hinderlaag en een ondiepe op-

stelling de vijand tot staan te brengen. In het plan wilde ik de 60mm mortier op de flank in de ondiepe opstelling gebruiken en zo de vijand met direct zicht aangrijpen. Echter, zoals zo vaak, het terrein dicteert en we konden geen geschikte locatie vinden met zicht op de vermoedelijke locatie van de vijand. Een bijkomende beperking is dat de 60mm mortier niet over eigen troepen heen geschoten mag worden en zo begonnen we na te denken over het Non-line of sight schieten. Met behulp van het Battlefield Management System en de Moskito warmtebeeldkijker, konden we zeer accurate coördinaten en mills-standen schieten. Hierbij controleerden we alles met retourpeilingen en zouden we toch het gewenste vuur af kunnen geven, zonder dat de schutter daarbij zelf het doel direct ziet. Na overleg met het Fire Support Team, bleek dit in theorie inderdaad te kunnen en zouden we dit in het scenario gaan toepassen. De verschillende vuren werden gemerkt met bakens om de richting uit te zetten, waarop de schutter kon richten, de afstanden waren bekend bij de stukscommandant en de schutter en helper. Zo hebben we met behulp van een waarnemer die wel zicht had op de vijand, het mortiervuur kunnen afgeven in het scenario.

Deze manier van werken is goed bevallen binnen het peloton en hebben we sindsdien verder uitgebouwd: zo hebben we nu standaard bakens voor zowel dag als nacht, een Manfrotto driepoot om nóg nauwkeuriger alles uit te kunnen zetten met de Moskito en misschien nog wel het belangrijkste aspect, de 60mm mortier gaat standaard mee in de bewapening en is volledig geïntegreerd binnen het peloton. We zullen deze werkwijze voorleggen aan desbetreffende kenniscentra en het SICT (Schiet Instructie en Controle Team) omdat vooralsnog alleen directe waarneming geschoten mag worden gedurende LFX (Life Firing Exercise). Dit is een gemiste kans daar je jezelf moet blootgeven aan de vijand.

Gunline

Het volgende schietmoment was in mei op een schietbaan in Gaizunai. Hier zou het peloton na een kort bevel een Gunline bij dag en nacht te gaan inrichten. De Gunline is een opstelling van het zware wapenpeloton waarbij gebruikt wordt gemaakt van mitrailleurs op affuit, de 60mm mortier en mogelijk één of twee SPIKE antitankwapens. Het doel van deze opstelling is om zeer nauwkeurig vuur af te kunnen geven over lange afstanden. Het kan bijvoorbeeld gebruikt worden als vuurbasis om de rest van de compagnie te steunen, of om terreindelen te bestrijken om deze voor de vijand te ontzeggen. Het grote voordeel van het schieten vanaf de affuit is dat er dus zeer nauwkeurig vuur op grote afstand (tot 2.5km "plunging fire") afgegeven kan worden. Dit resulteert in langer en dichterbij kunnen steunen van de Boxerpelotons op het aanvalsdoel. Tot slot kan er tot de minuut nauwkeurig worden uitgerekend hoelang er vuurstoten gegeven kunnen worden. Door gebruik te maken van vuurbevelen met bepaalde vuurtempo's, weet de schutter hoelang hij een vuur af kan geven op een bepaald volume.

Na het gevechtsgereed maken op de kazerne vertrok het peloton met de voertuigen richting de afwachtingslocatie. Van hieruit gaan de Pelotonscommandant en zijn groepscommandanten de locatie van de Gunline verkennen. De rest van het peloton blijft achter in de afwachtingslocatie om de beveiliging te waarborgen en om de stukken gereed te maken. De verkenningsparty verkent de laatste gedekte opstelling, de route naar de opstelling, de locaties van de wapensystemen en tot slot het te bestrijken doel. Na de

verkenning keert iedereen terug en wordt de rest van het peloton opgehaald op de afwachtingslocatie. Vervolgens verplaatsen de groepen te voet richting de LGO. Hier worden de stukken zo ver mogelijk als kan, gereed gemaakt. Wanneer iedereen gereed is, kan er over meerdere sporen de opstelling worden betrokken en kan er parallel gewerkt worden om de stukken op te bouwen. In totaal worden er twee MAG's en twee .50 QCB (Quick Change Barrel) en de 60mm mortier opgebouwd. Al het personeel dat zelf niet druk bezig is met het werken aan de stukken, is druk bezig met munitie of andere randvoorwaarden creëren.

Het is van belang dat het driepootaffuit van zowel de MAG als de .50 QCB waterpas in het terrein worden gezet als de mitrailleurs zijn uitgericht. Vervolgens worden de poten verstevigd met zandzakken. Hierna worden de wapens zelf op de affuiten geplaatst en alle toebehoren, zoals munitie, verwisselopen, wapenolie en steunen om alles van de grond te houden, worden nauwkeurig om het wapen heen geplaatst. Tot slot zet de groepscommandant in samenwerking met de machinegeweerhelper de staken uit, als ze non-line of sight schieten. Indien ze het doel wel kunnen zien, kan de groepscommandant markante terreindelen aanwijzen als vuurcoördinatielijnen of aan de hand van millsstanden de sector uitzetten. Tot slot meldt ieder stuk zich gereed en vindt er de laatste controle plaats, dan is het alleen nog wachten op het bevel om vuur te openen...

Tijdens deze schietdag waren we vuurbasis voor de rest van de compagnie en konden we het aanvalsdoel, dat op 700m lag, gewoon zien. Nadat alle stukscommandanten zich gereed hebben gemeld, begint het scenario. Eenheid 4 en eenheid 5 moeten een boscomplex zuiveren, waarbij wij over de gehele breedte blijven steunen met mitrailleur- en mortiervuur. Zodra over de radio klinkt dat beide pelotons de startlijn zijn gepasseerd, wordt het vuurbevel gegeven om te vuren op het inbraakpunt. Beide groepen onderdrukken het inbraakpunt, waarbij de 60mm mortier met name de onbestreken ruimtes van de mitrailleurs voor zijn rekening neemt. De groepscommandant van de 60mm mortier heeft voor deze opdracht ook een drone onder bevel gekregen om zo nog beter de uitwerking van zijn granaten te kunnen observeren. Via het compagniesnet wordt de voortgang doorgegeven van de Boxerpelotons en daaropvolgend wordt het vuur verlegd naar de volgende vuurcoördinatielijns. Zo blijft het continu kogels "regenen" op de vijand en steunen wij de voortgang door de vijand te onderdrukken.

Het laatste schietmoment voor de Gunline was tijdens de bataljons LFX, onze compagnie bevond zich vooraan in het vak en wij zouden na de bataljonsverkenners het contact aan gaan met de vijand. Mijn peloton had de opdracht gekregen om drie gebieden te bestrijken met mitrailleurvuur, deze lagen op een afstand variërend tussen de twee- en tweeënhalve kilometer vanaf de opstelling. Ook waren er nog twee voertuigen die zich op één kilometer afstand bevonden, deze zouden uitgeschakeld worden met de 60mm mortier. Het grote voordeel van deze opstelling was, dat

de vier mitrailleurs gedekt waren opgesteld. Aan de hand van vooraf geplaatste bakens had de commandant de richting van de doelen bepaald. Middels een kwadrant, die we van de mortiergroep binnen de compagnie hadden geleend, konden we aan de hand van kogelbaantabellen de elevatie van de mitrailleuraffuiten instellen op de betreffende afstanden. Nadat de schutters alle elevaties voor de verschillende vuren hadden genoteerd, waren de stukken klaar voor de actie.

Zo'n zelfde werkwijze is ook voor de 60mm mortier mogelijk maar dit laten de voorschriften voor LFX 60mm nog niet toe.

Op bevel van de kapitein zouden we het vuur afgeven op de afgesproken mitrailleurdoelen, waarbij we gedurende een halfuur continu vuur af moesten kunnen geven. Na verschillende keren op alle doelen gevuurd te hebben, hadden de stukken geen munitie meer. Hierdoor werd er gefaseerd afgebroken en werden de hete lopen en machinegeweer-kasten zorgvuldig teruggebracht naar de voertuigen. Toen iedereen in de voertuigen zat, konden we afbreken richting de volgende locatie, onder dekking van eenheid 4.

Optreden Verstedelijkt Gebied & Shoothouse

Tijdens de eFP-missie in Litouwen waren er gelukkig genoeg mogelijkheden om het optreden in verstedelijkt gebied te oefenen. Op de kazerne in Rukla was een groot oefenhuis aanwezig. Op Pabrade was er een oefendorp met een aantal huizen, genaamd Little Vilnius, waarbij er zelfs

binnen de gebouwen de lay-out aangepast kon worden. Gedurende de uitzending zijn we meerdere keren in Pabrade geweest, waarbij we zowel getraind hebben in het shoothouse, als in het oefendorp.

We begonnen de trainingen op niveau I en II in het oefendorp, waarbij de skills & drills bij het individu en de groep werden beoefend in huizen. Dit zouden we later in de uitzending gaan uitbouwen en uiteindelijk in een niveau III scenario toepassen. Na een aantal dagen hadden we alle procedures getraind, waaronder de inbraak in het huis, het zuiveren van een kamer, trappenhuis en de proceduregang. Nu iedereen binnen de groep zijn taken wist om een huis volledig te zuiveren, konden we twee dagen het shoothouse in. Het shoothouse in Pabrade is vrij groot en makkelijk aan te passen aan verschillende scenario's. De kamer- en deuringdelingen zijn vast, maar de schijven kunnen overal vrij neergezet worden om bepaalde gedragingen te trainen. Ook is er een catwalk boven, zodat de HSI & BC (hoofdschietinstructeur en baancommandant) vanaf boven mee kunnen kijken. Verder is er de mogelijkheid om volledig in het donker met nachtzicht en lasers te schieten.

Voordat je deel mag nemen aan de schietoefeningen, moet er eerst de weaponhandling-test voldoende worden geschoten voor iedere schutter. Toen deze formaliteit erop zat, begonnen we met een tweemans-drill in een kamer. Hierbij kwam iedereen aan de beurt met het binnengaan van de ruimte en het uitschakelen van een doel. Toen iedereen deze procedures een paar keer met scherp had beoefend gingen we door naar het werken in een stick, dit zijn vier man die organiek een ruimte zuiveren. Na de eerste dag had iedereen binnen het peloton tot op groepsniveau scenario's geoefend met scherp. De volgende dag begonnen we weer met groepsscenario's om de lessons learned van de dag ervoor toe te passen. Na een paar runs was het niveau voldoende om over te stappen naar het donker. Hierbij werd er weer met de groepen opgetreden, met als doel om het volledige shoothouse te zuiveren.

Het nut van het shoothouse bij duister is voornamelijk het kunnen trainen met de infrarood-laser op het wapen in combinatie met het nachtzicht. Dit zorgt er namelijk voor dat iedere schutter binnen zijn stick kan zien waar ze op gericht zijn en ze zo sneller doelen op korte afstand uit kunnen schakelen. Zeker bij een beweeglijke vijand die zich snel in een huis kan verplaatsen, zorgt dit voor een belangrijk voordeel. Dit wordt alleen nog maar versterkt wanneer de vijand zelf niet over nachtzicht beschikt en dus niet kan zien dat wij onze lasers gebruiken, of waar wij heen verplaatsen. Zo behoud je zo lang mogelijk het verrassingseffect voor de instap. Echter kun je dit alleen doen met een goed getrainde en op elkaar ingespeelde eenheid: het is van belang dat iedereen van elkaar weet wat er van hem/haar verwacht wordt. Dit werd door velen dan ook gezien als

één van de mooiste dingen die we in Litouwen hebben kunnen trainen.

Het is dus wenselijk om dit zo goed mogelijk te kunnen bij nacht, dit voorkomt mogelijke onderkenning en daardoor de kans op gewonden en doden. Ook is het makkelijker om bij nacht in combinatie met IR-lasers, breaklights en IR-lampen blue-on-blue te voorkomen. Ook een vuurbasis inrichten, met daarbij de vuurcoördinatiemaatregelen, is makkelijker visueel te krijgen: de commandant kan in één oogopslag zien welke ramen en deuren er onbestreken zijn. De grootste problemen komt men vaak niet tegen in de gebouwen zelf, maar op straat bij het verplaatsen. Om alle verplaatsingen en afvoer goed te laten verlopen tijdens ingewikkelde acties, vereist dit heel veel training, afspraken en deconflictie op de hogere niveaus.

C “Beren” Compagnie

OVG 2

Gedurende de periode van 14-06-21 tot en met 25-06-21 heeft de C 'BEREN' Compagnie OVG 2 (Optreden in Verstedelijkt Gebied) uitgevoerd in de Marnewaard, tijdens het basis X jaar in de OGF21-ritmiek.

Als onderdeel van de oefening zijn we met de gehele compagnie over de weg verplaatst richting Marnewaard. Hier zijn we opgevangen door de enthousiaste OVG- instructiegroep, die een nieuw programma had voorbereid voor het gemotoriseerde optreden van de compagnie.

Hierin waren de eerste doelstellingen: voertuigoptreden Boxer voor de twee Boxerpelotons en het voertuigoptreden van het zware wapen-peloton en de snipers. Doordat de samenwerking van de voertuigploegen op de Boxer essentieel is tijdens het manoeuvreren tussen de huizen en hekken in het oord, is hier veel leerwinst behaald. Met name de nieuwe (net opgeleide) Boxerchauffeurs hebben hier grote stappen gezet met het verplaatsen van Boxers in een bebouwde omgeving.

Tekst: Sergeant-majoor der Fuseliers Ronald, CSM C Compagnie

Tijdens deze trainingen zijn de uitgestegen groepen van de compagnie onder leiding van de plaatsvervangend groepscommandanten retentie op niveau 2 OVG gaan uitvoeren. Nadat de voertuigploegen hun rijvaardigheid hadden verbeterd, is het geheel weer samengekomen om geïntegreerd met de uitgestegen groepen te gaan trainen. Dit is uitgevoerd in een drietal scenario's voor de Boxerpelotons. 1: De inbraak oordrand, 2: Voortzetten van de aanval 3: Objectgerichte aanval. Het zware wapen-peloton heeft het steunpunt en de opstelling getraind. De snipers hebben een programma binnen- en buiten het oord met diverse verkenningen en 'final firing positions' (FFP) uitgevoerd. Vanuit de instructiegroep is er een grote bijdrage geleverd in de ondersteuning van deze scenario's. Ieder peloton had een set van minimaal drie instructeurs gedurende deze trainingen.

Na de intensieve trainingen was het weekend aangebroken en was het tijd voor een welverdiend alternatief programma. Op zaterdag hebben we in geheel Schotse stijl de Highland games uitgevoerd, mogelijk gemaakt

door onze eigen sportinstructeurs uit Oirschot. Een zeer geslaagde dag met als winnaar een team van eenheid 4. In de avond hebben we genoten van een heerlijke kapsalon in de eetzaal van de kazerne. Op zondag begonnen we met een brunch, waarna we in drie groepen zijn gesplitst. 1: De officieren hebben onder leiding van de compagniescommandant een programma vorming officieren uitgevoerd. 2: De onderofficieren hebben een saamhorigheidsmoment uitgevoerd onder leiding van de CSM. 3: De manschappen hebben samen naar de formule 1 gekeken.

Na het weekend hebben we een 36-uurs actie uitgevoerd, waarin de pelotons niveau III hebben getraind in een niveau IV setting. In deze actie is al het aangeleerde van de week ervoor aan bod gekomen in de context. Ook hier zijn we goed ondersteund door de instructiegroep OVG. Door de voertuigen te integreren in het scenario (inclusief MCTC: Mobile Combat Training Centre) hebben we geprobeerd een zo realistisch mogelijk scenario te benaderen. De snipers werden op pelotonsniveau ingezet.

Afsluitend hebben we het eerste bataljonsappèl sinds tijden uitgevoerd, met twee zilveren medaille-uitreikingen en een afsluitende barbecue met het bataljon. De meeste mannen en vrouwen van de compagnie hielden het kort op de barbecue wegens gebrek aan slaap door de intensieve training van die week en omdat we de volgende dag met een wegverplaatsing weer naar Oirschot zouden gaan.

Het waren twee intensieve weken, waarin we als eenheid weer goede stappen in de juiste richting hebben gemaakt in het basis X jaar en waar we als team beter zijn geworden.

D “Springbok” Compagnie

Marnewaard

Tekst: A Mortiergroep, Delta Compagnie

In week 25 en 26 heeft de D Compagnie Module B gedraaid in Marnewaard. De gehele compagnie heeft zich vanuit de RvS kazerne in Oirschot middels een ‘road march’ verplaatst naar de Willem Lodewijk van Nassaukazerne te Marnewaard. De eerste week stond in het teken van individuele training per peloton. Daarbij had de compagnie de mogelijkheid om gebruik te maken van het oefenterrein en de strook. De strook liep vanuit Marnewaard tot aan Delfzijl, met als meest zuidelijke punt de stad Groningen. Voor onze mortiergroep was dit de eerste tactische oefening met het 120mm mortier. De eerste week stond in het teken van niveau I en niveau II training in de strook. Daarbij hebben we het tactisch verplaatsen met de 120mm mortier beoefend, alsmede het verkennen, betrekken en draaien van de stelling. Ook hebben wij, in de strook, met het FST (fire-support team) een gecombineerde actie uitgevoerd. Waarbij één mortierstuk tijdens de wegverplaatsing last kreeg van een vastgelopen wiellager. Doordat de bergers snel ter plaatse waren en het mortier snel geborgen was, konden wij onze actie vervolgen. Tevens hebben wij in de strook uitgekeken naar goede stellinglocaties voor onze 120mm mortieren. Daar kwamen wij al snel achter het verschil met de 81mm mortierstelling en wat daarbij wel en niet gewenst is. Tijdens deze verkenningen hebben we de mortiergroep bij verschillende oorden opgesplitst in groepjes van twee om tactische stellinglocaties te verkennen. Hierna zijn deze gezamenlijk geëvalueerd, en zijn enkele locaties onthouden voor de tweede week.

Urban Fuselier

Zaterdag heeft de compagnie een TAA (tactical assembly area) betrokken op het oefenterrein bij Marnehuizen. Week twee stond in het teken van de niveau IV actie, ‘Urban Fuselier’. Tijdens deze vijfdaagse actie heeft onze compagnie midden in de strook een screen ingericht met onze anti-tank en verkenners. Dit om een aanval vanuit het oosten af te slaan. Onze rol met de mortieren in de verdediging, was ten alle tijden vuursteun te kunnen leveren in de ‘engagement area’s’. Echter liep de vijanddruk dusdanig op, dat de gehele compagnie achterwaarts moest springen. Hierbij kwamen de vooraf verkende mortierstellingen goed van pas en konden wij snel springen tussen de stellingen. Uiteindelijk heeft onze compagnie een ‘passage point’ doorschreden waarbij de overige compagnieën onze beveiliging garandeerde. Nadat onze compagnie een beveiliging had ingenomen in Marnehuizen, volgde een offensieve actie

om de vijand terug te stoten. Deze operatie werd deels ‘s nachts uitgevoerd, dit om de vijand te verrassen. Na deze offensieve actie werd de gehele compagnie terug getrokken naar Marnehuizen en volgde het bericht ENDEX.

Scout Leader Course. (Fort Benning, Georgia, USA)

Tekst: Sergeant Tim, Verkenningpeloton, Delta compagnie

Op 21 Maart 2021 ben ik samen met een collega van 43 BVE vertrokken naar Fort Benning voor de Scout Leader Course. Fort Benning is een kazerne die qua grootte de halve provincie Utrecht is, hier zijn ongeveer 40.000 Amerikaanse militairen gelegd. Op de kazerne heb je onder andere de Airborne school en de Ranger school.

De Scout leader Course is een opleiding van achtentwintig dagen voor Amerikaanse officieren en onderofficieren die na hun "VTO" gevolgd kan worden. Tijdens deze opleiding krijgen zij een aanvullende module over verkennerwerk in theorie en praktijk.

Na een tweeweekse quarantaine periode en een week met een aantal safety-briefings begon de opleiding op 13 april. We zijn aan de opleiding begonnen met zestig Amerikanen en twee Nederlanders. We werden ingedeeld in klassen van zeven à acht man en elke klas had twee instructeurs.

In de eerste week werd de nadruk gelegd op het commandovoeringsproces en werden de taken en verantwoordelijkheden van de commandant van een verkenningseenheid toegelicht.

Ook de middelen die we hadden werden stuk voor stuk uitgelegd.

Binnen het Amerikaanse leger bestaan drie soorten verkenningpelotons voor verschillende brigades.

- IBCT (infantry brigade combat team) treedt op met zes tot acht Humvee's.
- SBCT (stryker brigade combat team) treedt op met zes Strykers.
- ABCT (armoured brigade combat team) treedt op met zes Bradley's

Aan het eind van de eerste week kregen we allemaal de opdracht om als pelotonscommandant een missie uit te werken. Hier in Nederland verkennen we normaal gesproken voor een bataljon. Echter in deze opdracht waren we een verkenningpeloton voor de 1st Armor Division. Ook had

ik genoeg middelen tot mijn beschikking denk hierbij aan 81mm, 120mm, 155mm, Raven en AH-64. Voor deze missie hadden we zesendertig uur en deze tijd hadden we hard nodig omdat we 2-down moesten plannen. Vervolgens gin-

gen we deze presenteren bij de instructeur van een van de andere klassen.

Na een korte nacht moesten we 0800 uur alle producten inleveren en had iedereen een tijdblok gekregen om hun uitgewerkte opdrachten te presenteren. Uitslagen (Pass or Fail) werden aan het einde niet verteld en aan het einde van de dag kregen we direct onze tweede opdracht om uit te werken. Ook hiervoor hadden we zesendertig uur en ook deze zouden we weer gaan presenteren. Om de cursus met goed gevolg af te sluiten moest minstens één van deze twee opdrachten met een voldoende afgesloten worden. Na de tweede presentatie kregen we de uitslagen en degene met een onvoldoende kregen de keuze het praktijk gedeelte meedraaien en een certificaat van deelname ontvangen of de cursus opnieuw proberen.

Ongeveer acht man hadden geen voldoende gehaald en zijn gestopt met de cursus.

Na de twee toetsmomenten gingen we onze eerste drie praktijkdagen uitvoeren. Dit deden we vanuit een soort forward operation base (FOB) op ongeveer een half uur rijden vanaf Fort Benning

Dag 1 bestond voornamelijk uit navigeren ± 25 km, de uitdaging lag hem hier in het onoverzichtelijk en moerassig terrein. Ook bij nacht met onze nachtzichtmiddelen zijn we hiermee doorgedaan. Tijdens de nachtelijke route zaten er ook een aantal moerasdoorsteken bij, hierbij zat je tot ongeveer heupdiepte in het water/modder en met een leatherman hebben we ons een weg door het moeras geknipt en gezaagd.

Dag 2 viel letterlijk in het water. Vanwege onweer werd er geschoven met het rooster zodat er onder een overkapping wat lessen gevolgd konden worden uiteraard onder het genot van een MRE.

Op de laatste dag van de oefening werden we achterin een dichte Humvee gestopt en reden we langs verschillende locaties. Daar moesten we met kaart en kompas onze eigen posities bepalen op basis van merkpunten in het terrein.

Na een dag ontspannen en onderhoud gingen we door naar de volgende vier oefendagen.

De dagen bestonden uit verkenningsopdrachten uitwerken en uitvoeren. Tijdens deze week werden ook de voertuigen Humvee's en Strykers geïntegreerd om ons klaar te stomen voor de eindoefening "Operation Last Stand". Ook hadden we op dag 4 van de oefening nog een onverwacht toetsmoment waarbij we een opdracht in zes uur uit moesten werken, om vervolgens ook te presenteren.

Na al deze dagen hadden we een weekend vrij en wat tijd om te ontspannen met onze Amerikaanse collega's. En na dit verlof begon op de maandag 0500 uur "Operation Last Stand" tijdens deze vierdaagse eindoefening kreeg elk vier-

tal vijf uren de tijd om een opdracht uit te werken, één uur om het bevel te geven en zes uur om de opdracht uit te voeren. In de tijd dat je geen commandant was, hield je je bezig met maquettes maken, onderhoud en voorbereidingen treffen voor de opdracht. Uiteindelijk werd dit een week met weinig slaap.

Tot slot na deze vier intensieve dagen was de cursus voorbij en kregen we op 7 mei 2021 onze certificaten uitgereikt. Een mooie ervaring rijker en unieke kans om bij het Amerikaanse leger mee kijken. Vooral het aantal materiaal en mensen wat zij tot hun beschikking hebben, is niet te vergelijken met dat van ons

D 'Springbokken' Compagnie oefent op SOB (Schietoefening Bergen)

Tekst: Korporaal Wilco, Delta Compagnie

Zoals alle eenheden tegenwoordig, moest ook de D Compagnie vanwege Covid-19 voorafgaand aan de schietserie in Duitsland in quarantaine. De quarantainelocatie was dit keer het van der Valk hotel in Eindhoven. De zesdaagse quarantaine in het hotel verliep goed. Naast de nodige niveau I trainingsmomenten uitgevoerd te hebben met "Call of Duty", zijn de sportinstructeurs van de RVS kazerne twee keer op bezoek gekomen om ons drie kwartier te voorzien van een voortreffelijke les op de parkeerplaats van het hotel. Het hotel, het eten en de service was prima in orde, wat de tijd in het hotel gelukkig wat versnelde. Op de vijfde dag, zaterdag 29 mei, werd eenieder getest op corona waarna

we gelukkig de volgende dag hoorden dat iedereen negatief getest was. Eenmaal ingestapt in de bus, kon onze vijfdaagse trip richting het mooie Bergen-Hohne beginnen.

Zondag rond 17.00 uur kwam de bus in Bergen aan en zijn we bij aankomst gaan legeren, de voertuigen gereed gaan maken en hebben we alle voorbereidingen getroffen om de volgende ochtend te kunnen knallen op baan 5A.

De doelen van de schietweek waren simpel, maar er moest veel worden gedaan in een korte tijd. Aan het eind van de week moest namelijk de hele compagnie basisschutter, mo-

dule 2 en 3 opgeleid zijn op de .50 in combinatie met de Fennek. Maandag was het doel de opleiding tot basisschutter, dinsdag werd hierop voortgeborduurd, om aan het einde van de ochtend iedereen opgeleid te hebben. Vervolgens zijn we gelijk door gegaan naar module 2 en 3. Die bestonden uit het dynamisch verplaatsen over en schietoefeningen op de schietbaan voor zowel het enkele voertuig, als de ploeg. Woensdag zijn we hiermee verder gegaan, om zo alle modules aan het eind van de dag afgerond te kunnen hebben.

Donderdag zijn we overgestapt naar het uitgestegen optreden. Waarbij het Verkenningspeloton en de mortieren in de nacht van woensdag op donderdag een OP betrokken hebben, van waaruit ze in de ochtend een actie in zijn gegaan. Het AT-pel begon op de donderdagochtend met de contactdrills enkele man en dit werd uiteindelijk uitgebouwd naar offensieve groepsdrills in combinatie met tunnels, defensieve momenten en rallyen.

Tijdens de schietdagen, is gebruik gemaakt van een wisselschema, waarbij een niet schietende eenheid zijn voertuig en rij-skills kon beoefenen op de 'Geländebahn'. Deze baan is ontwikkeld om zoveel mogelijk terreinsituaties na te bootsen en daarmee te oefenen. Naast de oefenmomenten, heeft er ook een competitie plaatsgevonden. Alle voertuigploegen van de compagnie werden getest op snelheid en kunde in een technisch parcours en tactisch scenario. Het technisch parcours had de onderwerpen sneeuwkettingen aanleggen, voertuiggidsen voor- en achterwaarts door een opgelegd parcours en het bergen en verslepen van een vastgelopen Fennek met motorproblemen naar een aangegeven locatie. Het tactisch scenario was een tactische verplaatsing naar een coördinaat, welke gevonden moest worden door middel van de boordcomputer. Op locatie

moest een complete band verwisseld worden, waarna de casus (en tijd) stop gezet werd. De winnaars van deze compagnies competitie, de "tactical mobility award", waren de mannen van de voertuigploeg 8R.

Donderdag aan het eind van de middag zat de SOB er qua schieten op en moesten de wapens en de Fenneks onderhouden worden. Dit moest direct gebeuren omdat alles gereed moest zijn om op donderdagavond beladen te worden op de tropco (trekker-oplegger combinatie: dieplader), zodat ze konden vertrekken richting Nederland.

Hard werken is hard ontspannen, waardoor we de oefening afsloten met een BBQ en een biertje. De volgende dag werd de legering opgeleverd en werden de spullen gepakt voor de terugverplaatsing naar Nederland om te kunnen genieten van een welverdiend verlof.

Marnewaard

De dag begon met een 'roadmove' naar Marnewaard. Het eerste deel van de eerste week stond in het teken van trainen met het peloton en dat ging over in een bataljonsgeleide oefening. De eerste week hebben we veel met eigen groep getraind. De dingen die we getraind hebben zijn het tactisch verplaatsen met de voertuigen en contactdrills. Later zijn we de strook ingegaan om oorddoorschrijding en puntverkenningen te oefenen. Donderdagavond was er een grote barbecue met het bataljon en was de Commandant

Tekst: Fuselier-I Thijs, verkenningspeloton Delta compagnie

Landstrijdkrachten aanwezig voor de bevestiging van het uitzendlint aan de richtvlag. Daarop volgde een feestje. De rest van de oefening zijn we bezig geweest met een bataljonsgeleide actie. Het FST (fire support team) van de Charlie Compagnie deed ook mee en er was ook een Apache die mee deed aan onze actie. Zo kon het FST ook effectief trainen. We hebben het scenario goed weten te doorlopen en het zijn dus twee nuttige weken geweest waarbij we weer goed hebben kunnen oefenen.

Oefening optreden onoverzichtelijk gebied in de Seetaler Alpen

Tekst: Fuselier-I Jannes

Ons verkenningspeloton heeft de afgelopen periode een oefening van anderhalve week gehad in Oostenrijk met als leerdoel het optreden in onoverzichtelijk gebied. Ondanks een lagere beschikbaarheid van het peloton hebben we deze toch kunnen uitvoeren.

Na een lange reis van twaalf uur kwamen we aan op ongeveer 1500 meter hoogte op de 'Truppenübungsplatz Seetaler Alpen'. Vervolgens zijn we de dag erop gaan wennen en acclimatiseren aan de omgeving en het klimaat. Dit deden we door een tocht te maken naar een van de omliggende toppen. Daardoor kregen we een indruk van wat het ter-

rein voor invloed heeft op het uitgestegen optreden. Onze Hollandse manier werd bijgeschaafd en we waren gereed voor de rest van de week.

Onder begeleiding van ervaren kader gingen we de donderdag 'klettersteigen' met de gedachte dat we in de toekomst onszelf gingen 'infitten' en we elkaar controleerden, zodat dat onder tactische omstandigheden ook uitvoerbaar was. Hierop gaan we voortborduren in vervolgoefeningen met bijvoorbeeld zelf de touwen uithangen, knopen en bevestigen.

Eind van de week stond er een verplaatsing op de planning naar de Zirbitzkogel, met een hoogte van 2396 meter het hoogste punt in de Seetaler Alpen. Na een flinke tocht met wat verassingingen kwamen we aan en kregen bij het restaurant voor een goede prijs brood en soep.

De oefening sloten we af met een tactisch scenario waar een combinatie van de getrainde vaardigheden in terugkwam. Deze bestonden uit een 'move to contact' om vuur uit te lokken, waar onze zustereenheid 42verkpel op zou reageren. Vervolgd door een OP (observation post) met zicht op een meeting en afgesloten met een afdaling. Al met al uitdagend, leuk en leerzaam.

Militairen & Muziek: twee-eenheid

Deel 3. Op de plaat (s)...Rust!

Tekst Jan van Eck

"Hoi Jan, ik heb hier nog een langspeelplaat van het Muziekkorps van de Ned. brigade prinses Irene. Ik weet niet of jij nog iemand kent die hier nog iets aan heeft! Misschien voor een verzamelaar! ..." Aldus luidde het mailtje dat ik kreeg van Els de Boer-Strikkeling, dochter van Hendrikus Strikkeling, Indië veteraan van het 7e Bataljon GRPI (zie Vaandeldrager 134).

De 'langspeelplaat' is een bakelieten 78 toerenplaat - opgenomen in Engeland - van het label 'His Masters Voice'. Het wereldwijd bekende merk van grammofoonplaatnaalden met als icoon het voor een luidspreker zittende hondje, luisterend naar de stem van zijn baasje: His Masters Voice! Op de plaat wordt 'Liedje van het Ras', gezongen door Mr. G. Immink, majoor bij de Brigade Prinses Irene. Immink werd in 1944 commandant van de Verkenningsofdeling nadat Jan Beelaerts van Blokland het commando had overgedragen.

De originele 78 toerenplaat

Het zinken doosje met grammofoon-naalden van 'His Masters Voice'

Zijn vocale nummer op de plaat wordt gevolgd door de 'Manoeuvre Marsch', gespeeld door het Muziekcorps van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene. Op de 'B kant' van de plaat luisteren we naar: 'Wilt heden nu treden' en 'Merck toch hoe Sterck'. Het arrangement is van de bekende Kapelmeester van het Muziek Corps, Sergeant Piet Lammers. (Zie Vaandeldrager nr.135).

Aanwinst voor het museum

"Kijk, dit zijn de leuke verrassingen in het nieuwe jaar", zo reageert conservator Hans Sonnemans enthousiast, als

ik hem informeer over deze schenking. En hij vervolgt: "In de bijna 40 jaar dat ik me bezighoud met de collectie van Brigade en Regiment, ben ik slechts één keer eerder een plaat tegengekomen. Dat exemplaar ligt dan ook in een vi-

trine in onze vaste presentatie. Alleen...deze is gebroken tijdens een verhuizing van de collectie. Kortom ik wil deze plaat heel graag opnemen in onze collectie. Sterker nog, ik ben er heel blij mee".

De conservator is voornemens de muziek van de plaat op professionele wijze te laten overzetten op een moderne geluidsdrager. "Hiermee wordt ook het historisch geluid voor de toekomst behouden", aldus Hans Sonnemans.

"...Misschien voor een verzamelaar...", zegt Els. Welnu die 'verzamelaar' is gevonden. De plaat krijgt een tweede leven in 'Museum Brigade en Garde Prinses Irene' te Oirschot.

Tot slot

Dit is het laatste deel uit de serie 'Militairen en Muziek'. Hoe is het de Drumfanfare van het Garde Regiment Fuseliers Prinses Irene verder vergaan? Wel, in 1988 is dit Muziekkorps officieel samengevoegd met dat van Grenadiers en Jagers en gaat verder door het militaire leven onder de naam 'Drumfanfare Grenadiers en Fuseliers'. In 1991 komt er een einde aan het bestaan van de Drumfanfare. Daarmee verdwijnt echter de muziek niet uit het leger. De traditie wordt voortgezet door de Koninklijke Militaire Kapel (KMK). Bij bijzondere gelegenheden wordt door de Kapel opgetreden in het ceremonieel tenue van de Drumfanfare GRFPI, waarmee de herinnering aan dit eertijds befaamde korps in ere wordt gehouden. Militairen en Muziek: het blijft een Twee-eenheid

Majoor der Fuseliers van Loon wint bij scriptieverkiezing

Majoor der Fuseliers Kevin van Loon heeft een prijs gewonnen bij een verkiezing van beste masterscriptie op het gebied van militaire ethiek. Het ging om een uitverkiezing van EuroISME, de Europese tak van de internationale organisatie voor militaire ethiek (www.euroisme.eu).

De titel van de scriptie was 'Military Ethics Education for Royal Netherlands Army (candidate-) Officers. – A continuous Curriculum?'. Centraal hierin staat de structuur van het onderwijs op ethisch gebied aan de Nederlandse Defensie Academie. Maar ook andere krijgsmachten en civiele organisaties kunnen het gebruiken bij hun onderwijs

De schrijver startte in 2008, na zijn studie aan de Koninklijke Militaire Academie, als pelotonscommandant bij ons Regiment. Hij vervulde verschillende functies in Oirschot

en werd twee keer uitgezonden naar Afghanistan. In 2020 haalde hij zijn master in Military Strategic Studies. Op dit moment is hij werkzaam als universitair docent aan de Faculteit Militaire Wetenschappen.

Jan Kaas op Safari in Normandië

Tekst: Epi Kurrien (hobby-kok en levensgenieter)

Wanneer u dit artikel leest (en dat hoop ik van harte) is de viering van het 80-jarig bestaan van uw Regiment alweer achter de rug. Ik ben benieuwd of tijdens deze viering de Methode Calvados is geschonken, maar vooral of deze in de smaak is gevallen. Ik hoop het van harte en zal bij de maker informeren of het Regiment nog een fles heeft overgelaten. Ik voeg deze drank graag toe aan mijn huisvoorraad.

In het vorige nummer heb ik de toonaangevende kaas uit Normandië besproken. Deze kaas geniet bekendheid over de gehele wereld (al dan niet in Normandië gemaakt). Maar Normandië is naast het land van appels-en-peren ook een koeiengebied. Boter, room en kaas uit deze streek zijn beroemd. Normandië kent meerdere kaassoorten die de moeite van het bespreken en het proeven waard zijn. Langs de opmarsroute van de Irene Brigade liggen diverse locaties waar zeer goede en smaakvolle kaas wordt geproduceerd.

Livarot

De kaas wordt in de Pays d'Auge gemaakt van de magere melk die overblijft bij de productie van boter. De ronde kaas is te herkennen aan de vijf stroken van riet die aan de zijkant zijn aangebracht om te voorkomen dat hij inzakt. Franse kolonels hebben vijf strepen als rangonderscheidingsteken en daarom wordt deze kaas ook wel colonel genoemd. De kaas is een zogenaamde roodschimmel, die spontaan ontstaat bij de rijping. Daardoor is de kaas scherper en pittiger van smaak dan de witschimmelkazen.

Neufchâtel

Net als de Camembert is de Neufchatel een witschimmelkaas gemaakt van koemelk. Deze kaas wordt al eeuwen gemaakt (er zijn recepten ouder dan duizend jaar bekend) en is zeker de oudste kaas van Normandië. De hartvorm is van de laatste eeuwen en kenmerkt de kaas. Naar verluidt dankt de kaas deze vorm aan de kaasmaaksters die tijdens de 100-jarige oorlog de Engelse soldaten in Normandië waardering wilden geven. Deze kaas werd net als de Camembert een vast bestanddeel van de geallieerde soldatenrantsoenen tijdens de Eerste Wereldoorlog.

Terug naar de Brigade-opmarsroute; Pont-l'Évêque

Eind augustus 1944, de brigade was onder bevel van de 6th Airborne Division, kreeg de brigade de opdracht om zich gereed te maken voor verplaatsing. De Duitsers waren omsingeld bij Falaise en werden massaal krijgsgevangen gemaakt of gedwongen naar het noorden te vluchten. Het moment voor de geallieerden om het initiatief te nemen en de vluchtende vijand te achtervolgen. Het bevel werd gegeven richting de Seine op te rukken via Pont-l'Évêque. Al in de twaalfde eeuw werd in de streek rond de stad kaas gemaakt en in de stad verhandeld. Pas in de zeventiende eeuw kreeg de kaas zijn huidige naam om onderscheid te maken met andere Normandische kazen. Pont-l'Évêque is net als Livarot een roodschimmelkaas. De vierkante vorm werd tweehonderd jaar geleden geïntroduceerd als marketinginstrument.

Opmerkelijk is dat aan alle kazen een militaire connectie kan worden toegekend, wat als rechtvaardiging kan dienen om het in dit blad te bespreken. U als Fuselier kan gerust zijn; bij alle kazen past Normandische drank (appelsap, cider of pommeau).

De volgende keer een recept met peer en kaas waarbij Pommeau en/of cider ook heerlijk smaakten waarmee u aan de Kerstdis de show kunt stelen.

Proost en tot de volgende keer!

